

**การแสวงหาดวงประทีปแห่ง
อาณาจักรพระเจ้า**

รวบรวมและจัดพิมพ์เผยแพร่โดย

สภายุติธรรมแห่งสากล

ในหัวข้อเรื่อง

การจัดงานฉลองสิริราชสมบัติ และ

การประชุมมหาไศ

พฤษภาคม 2518 (1975)

SEEKING THE LIGHT OF THE KINGDOM

สารบัญ

หน้า

คำนำ

งานฉลองสิริราชวัตร

1. จากบทพรรณานิพนธ์พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
2. จากบทพรรณานิพนธ์ของพระอภัยมณี
3. จากบันทึกและจดหมายของท่าน โชกี เอฟเฟนดิ

การชุมนุมบาไฮ

1. จากบทพรรณานิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
2. จากบทพรรณานิพนธ์ของพระอภัยมณี
3. จากบันทึกและจดหมายของท่าน โชกี เอฟเฟนดิ

สมาคมสภาการกลางศาสนาบาไฮ

(สงวนลิขสิทธิ์)

1415 ศรีวิภาทาวน์อินทาวน์ ซอย 3/4 ถ.ศรีวิภา ลาดพร้าว 94 วังทองกลาง กรุงเทพฯ 10310 โทร.(02)5307417-8

จัดพิมพ์โดย: สมาคมสภาการกลางศาสนาบาไฮ

ความรู้โรจน์แห่งอาณาจักรพระเจ้า

“หากพระเจ้าเสาะแสวงหาแสงแห่งการนำทางไปสู่อาณาจักรองค์พระเจ้าแล้วไซริ์ จงอย่ารอช้า รีบมุ่งหน้า ไปยังแหล่งชุมนุมของบาไฮศาสนิกชน...”

ด้วยพระวิจนะซึ่งแฝงไปด้วยความหมายขององค์พระศาสดาข้างต้นนี้ เราใคร่ขอแนะนำหนังสือสองเล่มที่ได้บรรจกรวบรวมขึ้นใหม่โดยแผนกวิจัยคัมภีร์ของสภายุติธรรมแห่งสากล ภายในเล่มก็เป็นการเรียบเรียงบทธรรมนิพนธ์ขององค์พระศาสดาบาฮาอูลลาห์ พระอับดุลบาสาและของท่านโซกิ เอฟเฟนดิ ซึ่งยังไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่มาก่อน

หนังสือสองเล่มนี้มีชื่อว่า “การสังสรรค์ชุมนุมระหว่างบาไฮศาสนิกชน” และ “การจัดงานฉลองสิบเก้าวัน” เป็นหนังสือที่ได้พิมพ์ออกมาในช่วงเวลาอันเหมาะสมพร้อมที่จะเป็นคู่มือไขปัญหาบางประการ ซึ่งได้เคยเป็นต้นเหตุของความสับสนมาแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น หนังสือสองเล่มนี้ยังจะทำให้เราเกิดความกระจำง เข้าใจถึงความสำคัญในการสังสรรค์ทางจิตวิญญาณของเรา เพื่อนำไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองและความคงอยู่ของศาสนา

การชุมนุมสังสรรค์ที่ได้จัดขึ้นเป็นประจำ การจัดงานฉลองสิบเก้าวัน การจัดงานฉลองครบรอบวาระต่างๆ และงานพบปะชุมนุมพิเศษต่างๆ “จัดในลักษณะของการรับใช้ ส่งเสริมสังคมในแง่สติปัญญา พัฒนาจิตวิญญาณแก่เพื่อนร่วมโลก” เหล่านี้ล้วนจะต้องได้รับความเอาใจใส่จดจำจากบาไฮศาสนิกชนทุกท่านที่ได้ศึกษาข้อความแห่งพระวิจนะเบื้องต้นอย่างตั้งใจ แล้วเกิดความซาบซึ้งจริงใจอย่างแน่นแฟ้น แล้วเราก็จะนำไปสู่งานชุมนุมสังสรรค์ระหว่างบาไฮด้วยความรู้สึกที่สนุกสนานกว่า สมดังความคาดหวังในเมื่อรอบสถานที่นั้นเราได้รับความวางใจจากองค์พระศาสดาบาฮาอูลลาห์ “ซึ่งจะห่อหุ้มหัวใจของผู้ประพฤติปฏิบัติจริงและผู้ประพฤติดีทุกคน” เรายังจะปฏิเสธที่จะประดับบ้านเราด้วยการชุมนุมสังสรรค์ระหว่างบาไฮอีกหรือ ในเมื่อเราก็ตราบดีว่าถ้าทำเช่นนั้นแล้ว “บ้านก็จะกลายเป็นสวรรค์ และโครงสร้างของบ้านที่ประกอบด้วยหินก็จะกลายเป็นที่ชุมนุมแห่งจิตวิญญาณ” เราสามารถใช้เป็นที่ตั้งจิตอธิษฐานในการจัดชุมนุมสังสรรค์ต่างๆ ได้ ในเมื่อองค์พระศาสดาทรงเคยตรัสไว้ว่า “.....จากทำเลที่ตั้งพื้นดินและมวลอากาศที่อยู่รอบๆ นั้น สุเจ้าก็จะสอดหายใจเอาความหอมกรุ่นแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เข้าไปได้มิใช่หรือ”

ทุกถ้อยคำแห่งพระวิจนะที่ได้รวบรวมมานี้ล้วนมีอนุภาพมหาศาล ทุกข้อความมีค่าอันสูงส่ง พวกเราจะขอร่วมศึกษาหนังสือสองเล่มนี้กับเพื่อนๆ ด้วยหวังว่าหนังสือสองเล่มนี้ จะเป็นเพื่อนคู่กายของพวกเราตลอดไป และเป็นหนังสือที่แต่ละบุคคล แต่ละหมู่คณะใช้ศึกษา หรือกล่าวอ้างอิงได้ เมื่อใดก็ตามที่มีการจัดงานฉลองสิบเก้าวันหรืองานชุมนุมสังสรรค์อื่นๆ เพราะไม่เพียงแต่ว่า “การชุมนุมเช่นนั้นจะยังความสุข ความสันติอันหาขอบเขตมิได้” เท่านั้น แต่หากยังเป็น “สถานที่ที่บุคคลผู้มีความเชื่อมั่นศรัทธามาพบปะชุมนุมกัน ณ ที่นั่นก็จะเป็นที่ๆ ความดีงามขององค์พระศาสดาบาฮาอูลลาห์สถิตอยู่”

ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติ

มกราคม 2519

งานฉลอง 19 วัน

1. จากธรรมเนียมพิธีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

“ในแต่ละเดือน จะมีงานฉลองระหว่างศาสนิกชนขึ้นหนึ่งครั้ง ถึงแม้ว่าในงานนี้จะไม่มียะไรเลยนอกจากน้ำเปล่าก็ตาม เพราะนั่นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่จะรวมเอาหัวใจของคนทั้งปวงเข้าด้วยกัน ไม่ว่าจะต้องใช้วิถีทางใดๆ ที่มีอยู่ทั้งโลกนี้และในเบื้องบนสวรรค์ก็ตาม”

(จากพระคัมภีร์คิตาบี อักคัส)

2. จากธรรมเนียมพิธีของพระอับดุลฮา

“ข้าแต่ผู้รับใช้แห่งความดีงาม ในทุกยุคสมัย และในทุกสิ่งที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ทรงประทานมาให้ การจัดงานฉลองก็เป็นสิ่งที่ทุกคนชื่นชอบ และการเพิ่มขยายโต๊ะให้แก่ผู้ที่รักในองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ เป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การสรรเสริญ นี่เป็นยุคปัจจุบันที่พิเศษ เป็นยุคที่พระองค์ทรงพระกรุณายิ่งกว่ายุคใดๆ ในสิ่งที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของประทานมาให้ เป็นสิ่งที่ล้ำเลิศ เพราะว่ามีการจัดพบปะชุมนุมเพื่อสักการบูชา และกล่าวสรรเสริญองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอย่างจริงจัง ว่านี่คือพระวัจนะศักดิ์สิทธิ์ นี่คือบทสวดแห่งสวรรค์ มีการสวดสรรเสริญสุดดีพระเกียรติคุณ เพื่อหัวใจจะถูกปลุกให้ตื่นขึ้น และดื่มด่ำเคลิบเคลิ้มในสิ่งเหล่านี้”

“เจตจำนงค์เบื้องต้นของการชุมนุมก็คือ เพื่อปลุกจิตวิญญาณให้ตื่นตัว แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็เป็นธรรมชาติอยู่เองที่ผู้เข้าร่วมในการชุมนุมนั้นควรได้รับส่วนแบ่งของอาหาร เพื่อว่าส่วนที่เป็นกายสรีระจะสะท้อนให้เห็นภาพในส่วนที่เป็นจิตวิญญาณ และเนื้อหนังมังสาที่จะได้สถิตอยู่กับดวงวิญญาณแห่งความดี และในขณะที่ความอึดเอิบทางจิตวิญญาณกำลังท่วมท้น ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกว่ามีความสุขสบายทางด้านร่างกายด้วย”

“ขอสูเจ้าทั้งหลาย จงมีความสุขที่ได้ปฏิบัติตามบทบัญญัตินี้ ซึ่งแฝงไปด้วยความหมาย เพื่อที่ว่าสูเจ้าจะได้ทำให้มวลมิตรทั้งหลายเกิดการตื่นตัว และเอาใจใส่ แล้วจะได้นำความสงบมาสู่จิตใจ ตลอดจนนำความเบิกบานมาสู่เขาเหล่านั้น”

(จากธรรมเนียมพิธีของพระอับดุลฮาที่ส่งไปถึงบาไฮศาสนิกชนกลุ่มหนึ่ง)

“ข้าขอวิงวอนพระองค์ว่า ขอให้การพบปะชุมนุมนี้จะมีขึ้นบ่อยครั้งที่สุด และขอให้งานฉลอง 19 วัน จงเป็นที่ยึดถือปฏิบัติเพื่อที่ว่าศาสนิกชนทั้งชายหญิงจะได้ฝึกปฏิบัติตนด้วยการกล่าวถึงพระนาม สรรเสริญ สดุดีพระองค์ และนำทางที่ถูกต้องแก่เขาทั้งหลาย

(จากธรรมเนียมพิธีของพระอับดุลฮา)

“พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้ว่า การจัดงานชุมนุมนั้นอาจจะจัดขึ้นที่จัตุรัสประตูเมืองก็ได้... ขออย่าได้เรียกว่าเป็นการชุมนุมเลยแต่ให้เรียกว่า เป็นการชุมนุมจิตวิญญาณบริสุทธิ์ คือเป็นที่ประชุมของบุคคลที่รักพระองค์ เป็นแหล่งที่บุคคลขอพักอยู่ในร่มพระเมตตาเป็นพระราชดำหนักสำหรับที่ทุกคนเข้าไปขับร้องกล่าวสรรเสริญพระองค์ เพราะว่าแต่ละคนที่เข้าไปร่วมชุมนุมครั้งนั้น เปรียบได้กับว่าทุกคนเป็นดวงเทียนที่ถูกจุดให้สว่างไสวขึ้น และที่

ชุมนุมนั้นก็เปรียบได้กับคฤหาสน์ที่มีดวงจันทร์และดวงคารามากมายแล้วที่ชุมนุมนั้นก็ได้รับพระพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า และขอให้จัดงานฉลองขึ้นเป็นประจำตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทุกประการ”

(จากธรรมเนียมของพระอัครทูตบาฮาถึงบาไฮศาสนิกชนกลุ่มหนึ่ง)

“สูเจ้าจะได้รับเชิญไปงานฉลอง 19 วันทุกเดือน งานฉลองนี้จัดขึ้นเพื่อเพิ่มกระชับความเป็นมิตร และความรักซึ่งกันและกันเพื่อวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าให้มาสถิตอยู่ในจิตใจของเรา และวิงวอนพระองค์ด้วยจิตสำนึก และเพื่อให้มีกำลังใจแสวงหาร่มพระเมตตาของพระองค์”

“นั่นก็หมายความว่า ใครก็ตามที่อ่านบทอธิษฐาน หรือพระวาระศักดิ์สิทธิ์แล้ว หรือประพฤติปฏิบัติกับผู้อื่นด้วยความรักแล้วเขายืนนั้นก็จะได้พำนักอยู่ภายใต้รัศมีของพระองค์”

(จากธรรมเนียมของพระอัครทูตบาฮา)

“เช่นงานฉลอง 19 วันนั้น เป็นงานที่ยังความปิติเบิกบานแก่หัวใจ และจิตใจ หากการจัดงานฉลองทำให้ถูกต้องเหมาะสมแล้วจะต้องจัดให้มีขึ้นทุกสิบเก้าวัน เพื่อต้องการให้เพื่อนๆ ได้รับการฟื้นฟูทางจิตวิญญาณขึ้นมาใหม่ทุกครั้ง และยังเป็นการเพิ่มพลังจิตวิญญาณในโลกหน้าอีกด้วย”

(จากธรรมเนียมของพระอัครทูตบาฮาถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“พระองค์ได้ทรงบันทึกเพื่อเป็นเกียรติแด่องค์พระเกียรติคุณเกี่ยวกับงานฉลองว่า

“งานฉลองนี้ พระศาสดาบ๊อบได้ทรงกำหนดขึ้นให้มีการจัดขึ้นทุก 19 วัน และเช่นเดียวกันองค์พระศาสดาบาฮาอุลลาห์พระผู้ทรงประเสริฐสุดก็ได้ทรงบัญญัติให้มีขึ้น ทรงให้การส่งเสริมและกล่าวอวยอยู่เสมอถึงเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นงานฉลองนี้จึงเป็นงานที่มีความสำคัญมาก สูเจ้าจงให้ความเอาใจใส่ต่อการจัดงาน และช่วยกันยกระดับความสำคัญของงานนี้ให้ถึงที่สุดเพื่อที่ว่างานฉลองนี้จะได้เป็นที่พึงปฏิบัติสืบไป ผู้ที่ยอมรับในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องเข้าร่วม สังสรรค์กับคนอื่นๆ ด้วยความรัก ความร่าเริง และความอ่อนหวาน ทุกคนที่มาในงานนี้จะต้องทำตนสง่าผ่าเผย เอาใจใส่ดูแลผู้อื่น สวดอธิษฐานพระคัมภีร์ อ่านบทพระบัญญัติ อ่านพระนิพนธ์ต่างๆ ของพระอัครทูตบาฮาให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และให้แนะนำผู้อื่นด้วยความรักฉันทมนุษยชาติ วิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความปิติสุข หอมหวาน ขับร้องบทสวด กล่าวสรรเสริญพระเกียรติคุณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวเผยพระวาจาได้อย่างลึกซึ้ง ฝ่ายผู้เป็นเจ้าของบ้านซึ่งเป็นเจ้าภาพงาน ก็จะต้องให้บริการ รับใช้แก่ทุกคนด้วยความรัก เจ้าภาพจะต้องดูแลความสะอาดแก่ทุกคนด้วยความอ่อนน้อม และจะต้องแสดงความรักเมตตาแก่ทุกๆ คน ถ้าหากว่างานฉลองได้จัดขึ้นในลักษณะ และวิธีการดังกล่าวแล้วนี้งานเลี้ยงนั้นก็เป็งานเลี้ยงแห่งพระผู้เป็นเจ้า” เพราะว่าผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นเป็นอย่างเดียวกัน ตลอดจนผลที่จะเกิดตามก็เป็นเช่นเดียวกัน”

(จากธรรมเนียมของพระอัครทูตบาฮา หน้า 468-469)

“งานฉลอง 19 วันนี้ สูเจ้าจักต้องให้ความเอาใจใส่อย่างรอบคอบที่สุด และจะต้องจัดให้มีขึ้นอย่างมั่นคง เพราะว่าการฉลองนี้จะนำมาซึ่งพระพรอันประเสริฐ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และความรักแก่ผู้ที่มีความรักในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

(จากธรรมเนียมของพระอัครทูตบาฮาถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“ได้รับศาสน์ของพระองค์แล้ว ซึ่งเป็นศาสน์เกี่ยวกับงานฉลอง 19 วัน ซึ่งนำความปิติยินดีมาสู่หัวใจข้าพระองค์ยิ่งนัก การรวมตัวชุมนุมกันนี้จะคลบঁคาลให้ข้อจารึกของพระผู้เป็นเจ้าจากสรวงสวรรค์ลงมาสู่มนุษย์โลก และจะนำเอาข่าวน่าปิติมาด้วยความหวังของข้าพระองค์ก็คือการได้สุดหัวใจเอาพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เข้าไป และจะได้เผยออกสู่เขาเหล่านั้น ในการชุมนุมของคนจำนวนมากนั้น ผู้คนที่มาชุมนุมจะต้องทำตนด้วยความยินดีในการประกาศว่า พระอาทิตย์แห่งสัจธรรมได้ทอแสงขึ้นแล้ว เป็นดวงดาวแห่งรุ่งอรุณของวัน ซึ่งได้ฉายแสงให้แก่ชาวโลก”

(จากธรรมเนียมของพระอัครทูตบาฮาถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“พระองค์ได้ทรงจารึกเกี่ยวกับงานฉลอง 19 วันไว้ว่า งานฉลองนี้เป็นการนำมาซึ่งความปิติยินดี เป็นงานที่วางอยู่บนพื้นฐานแห่งความเข้าใจ ความสามัคคี เป็นกุญแจไขไปสู่ความรัก ความเป็นมิตรภาพ และยังเป็นการแพร่กระจายความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของมวลมนุษยชาติ”

(จากธรรมเนียมของพระอัครทูตบาฮาถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“สุเจ้าจงให้ความสำคัญยิ่งต่อการจัดงานฉลอง 19 วัน เพื่อว่าเป็นโอกาสให้ผู้ที่รัก และผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้หันหน้าไปสู่อาณาจักรพระผู้เป็นเจ้า กล่าวพระวาทะต่อประชาชนวิงวอนขอความช่วยเหลือจากพระองค์ และเกิดความเบิกบานใจรักใคร่ซึ่งกันและกัน ทวีความบริสุทธิ์ และความศักดิ์สิทธิ์ ตลอดจนมีความขำเกรงในพระองค์ สามารถจัดกิเลสตัณหารวมทั้งความเห็นแก่ตัวต่างๆ ได้ โดยนัยนี้ เขาเหล่านั้นจะแยกตนเองออกจากธาตุแท้แห่งโลก แล้วหมกมุ่นตนเองอยู่กับจิตวิญญาณอันแรงกล้า”

(จากธรรมเนียมของพระอัครทูตบาฮาถึงธรรมสภาท้องถิ่นแห่งสโปกเคน กรุงวอชิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา)

“สุเจ้าจะต้องดำเนินการจัดงานฉลอง 19 วัน ต่อไปเรื่อยๆ เพราะถือว่าเป็นงานที่มีความสำคัญเป็นงานที่ดียิ่ง แต่เมื่อสุเจ้าจะย่างก้าวเข้าไปในงานชุมนุมกันนั้น ก่อนจะไปจงทำใจของเจ้าให้ว่างเปล่า ละทิ้งทุกอย่างในความคิด และทำจิตใจให้เหลือเพียงแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า และจงพูดกับหัวใจของเจ้าเองว่า ขอให้ทุกคนจงทำให้งานชุมนุมนี้เป็นงานชุมนุมแห่งความรัก เป็นบ่อเกิดแห่งแสงสว่างเป็นการชุมนุมที่จะดึงดูดเอาหัวใจของคนทั้งปวงเข้าด้วยกัน เป็นการชุมนุมที่จัดขึ้นภายใต้รัศมีแห่งความประสงค์ของพระองค์เพื่อที่สุเจ้าจะได้ร่วมชุมนุมกันด้วยความรัก

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอจงทรงขจัดเสียซึ่งความขัดแย้ง และขอจงทรงเตรียมทุกสิ่งที่จะทำให้ข้าทั้งหลายเกิดความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า จงทรงทำให้พวกข้าทั้งหลายได้ลิ้มรสความหอมหวานแห่งสวรรค์ แล้วจงคลบঁคาลการชุมนุมครั้งนี้เป็นงานชุมนุมแห่งสวรรค์ ขอให้พวกข้าทั้งหลายได้สาระรวมทั้งได้รับการหล่อเลี้ยงทุกสิ่งทุกอย่าง ขอจงทรงประทานความรักแก่ข้าทั้งหลาย ขอจงทรงประทานความรู้แก่พวกข้า ขอทรงประทานความสว่างจากสรวงสวรรค์แก่ข้าทั้งหลายด้วยเถิด”

“สิ่งเหล่านี้ที่ได้กล่าวมา สุเจ้าจงจดจำไว้ในหัวใจ แล้วจงเข้าไปสู่งานฉลองความสามัคคีได้”

“สุเจ้าทุกคนจะต้องคิดถึงวิธีการสร้างความสุข ความสนุกเพลิดเพลินแก่สมาชิกแก่ธรรมสภาของเจ้า สุเจ้าทุกคนจะต้องทำให้ทุกคนในงานเกิดความรื่นรมย์มีความสุขขึ้น แต่แต่ละคนจะต้องพิจารณาตนเองว่า คำดีออกกว่าใครๆ

ทั้งหมด จึงทำให้เขาทั้งหลายได้รู้ฐานะอันสูงส่งของเขา แล้วให้คิดว่าตัวเจ้านั้นมีฐานะต่ำต้อยหากเข้าได้ปฏิบัติ และดำเนินชีวิตไปตามพระบัญญัติเหล่านั้นแล้วจึงรู้เถิดว่า แน่นอนที่สุด ที่ว่างานฉลองนี้ก็จะเป็อาหารทิพย์และอาหารมือนั้น ก็คือ “พระกระยาหารของพระผู้เป็นเจ้า” ตัวข้าเองก็คือผู้รับใช้ของพระองค์ในงานฉลองชุมนุมนั้น”

(จากหนังสือสตาร์ออฟ เดอะ เวส (ดวงดาวแห่งโลกตะวันตก) เล่มที่ 4 เลขที่ 7 หน้า 120)

“งานฉลอง 19 วันนั้นพระศาสดาบ็อบเป็นผู้สถาปนาขึ้นและศาสดาบาฮาอุลลาห์ได้ทรงกล่าวยืนยันไว้ในพระคัมภีร์อัคคีตว่า ความลึกถึบต่างๆ นั้นจะถูกเปิดเผยขึ้น เพื่อที่ว่าคนทั้งหลายจะได้ชุมนุมกัน แสดงออกซึ่งความเป็นมิตร และความรักอย่างเห็นได้ชัด วัตถุประสงค์ของการชุมนุมก็เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จนกระทั่งหัวใจเหล่านั้นถูกเชื่อมให้กลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน รู้จักและแสดงตอซึ่งกันและกัน ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เนื่องจากว่ามนุษย์เป็นสมาชิกของโลก จะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้ถ้าหากว่าต่างคนต่างอยู่ ถ้าหากว่าขาดการร่วมมือประสานงาน หรือขาดการช่วยเหลือกันอันเป็นรากฐานของสังคมมนุษย์แล้ว หากปราศจากความสำนึกในหลักการยิ่งใหญ่สองประการนี้แล้ว ความเคลื่อนไหวก้าวหน้าก็จะหาได้ไม่....

“กล่าวโดยย่อแล้ว ข้าพเจ้าหวังว่า การจัดงานฉลอง 19 วันนั้น เป็นบ่อเกิดของความแข็งแกร่งแห่งจิตวิญญาณแก่บรรดาเพื่อนๆ ได้ นั่นก็หมายความว่างานฉลองนั้นจะนำไปบรรดาศาสนิกชนทั้งหลายเข้าไปสู่จุดรวมแห่งความสามัคคี และเมื่อนั้น เราก็จะอยู่ร่วมกันด้วยความรัก และจากข้อคิดอันนี้ก็จะแพร่กระจายจากศูนย์กลางนี้ไปสู่ยังทุกภาคของโลกด้วย งานฉลองนี้เป็นงานฉลองที่จัดถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการถวายพระกระยาหารเย็นแด่พระผู้เป็นเจ้าเป็นงานที่ถือปฏิบัติตามพระราชโองการของพระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นแฟ้น อันเป็นบ่อเกิดแห่งแสงสว่างที่นำมาสู่หัวใจของคนทั้งหลาย

“มีการจัดงานเลี้ยงฉลองอย่างใหญ่โตทุกวัน และมีการเลี้ยงโต๊ะกันอย่างมากมาย ด้วยมีจุดประสงค์ที่จะได้รับความเพลิดเพลินทางวัตถุ มีการลิ้มรสอาหาร ผู้คนทั้งหลายจะได้รับอาหารอันโอชะ ได้ดื่มน้ำจากบ่อจากที่ต่างๆ แล้วพวกเขาก็ได้รับความสนุกสนานด้วยกัน หลังจากนั้นก็ตามด้วยงานลีลาศเต้นรำ ซึ่งทั้งหมดที่ได้กล่าวมาแล้วเป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์แก่ร่างกาย แต่การชุมนุมเพื่อมิตรภาพนี้ เป็นไปเพื่อความบันเทิงของพระผู้เป็นเจ้า เป็นการรับเอาอาหารทางจิตวิญญาณ เพื่อให้เกิดความมั่นใจเรื่องราวทางจิตวิญญาณอย่างแจ่มแจ้ง เป็นการสนทนา และการตีความหมายของพระธรรมและยังเป็นการปรึกษาร่วมกับพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องของจิตวิญญาณทั้งสิ้น

“ข้าพเจ้าหวังว่า งานฉลอง 19 วันนี้จะต้องกลายเป็นสถาบันที่จัดขึ้นอย่างมั่นคง เพื่อว่าสภาพที่แท้จริงทางศาสนา ซึ่งแฝงอยู่เบื้องหลังการชุมนุมนี้อาจทำให้มีการละทิ้งอคติข้อขัดแย้งต่างๆ ได้อันยังให้หัวใจของคนทั้งปวงเป็นแหล่งสะสมความรักได้ แม้ว่าดวงวิญญาณของเขาทั้งหลายจะมีความรู้สึกที่เหลื่อมล้ำกัน ขาดความรัก ก็ตามที แต่ความรู้สึกเช่นนั้น จะต้องถูกขจัดให้หมดสิ้นไปแล้วทำใจให้สงบบริสุทธิ์

“เขาทั้งหลายจะต้องพอใจในความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้าอันจะเป็นกำลังในการช่วยยกระดับความสุขให้เกิดในมวลมนุษยชาติ แล้วช่วยเพิ่มพลังอนุภาพแก่พระวิจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการกล่าวถึงพระวาจาอันสูงส่งเช่นนั้น จึงทำให้สถาบันการจัดงานฉลองถูกจัดตั้งขึ้นมา เมื่อเขาทั้งหลายมาร่วมงานชุมนุมนี้ทุกคนที่อยู่ในงานก็จะต้องหันหน้าไปสู่อาณาจักรนิรันดร อ่านคำสอน ยึดหยักรับใช้พระองค์ และจากหัวใจที่ได้รับพระกรุณาธิคุณก็จะถูกปลุกให้ตื่นขึ้น เพื่อวิงวอนให้ได้เข้าไปสู่ราชบัลลังก์อันสูงส่ง วิงวอนพระองค์ให้อภัยต่อความบกพร่องทั้งปวง

“จงจัดงานฉลองให้ใหญ่โต และให้เกิดความอบอุ่น แน่แน่นอนเหลือเกินว่าผลลัพธ์ที่จะได้รับจากงานฉลองนั้นก็ ได้ผลเกินคาดรับรองได้ว่า จะได้รับประโยชน์ทั้งทางวัตถุและทางจิตวิญญาณทุกคนที่มาในงานจะถูกหล่อหลอม ด้วยพระกระแสแห่งความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยพระอัสสาสะแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์จะ ได้ เข้าสู่หัวใจของหัวใจด้วยอำนาจพลังอันแรงกล้า”

“ถ้าหากงานฉลองนี้ได้รับการสถาปนาขึ้นด้วยความมั่นคงเช่นศิลาแล้ว งานนี้ก็จะกลายเป็นอนุภาพที่จะดึง เอาโองการแห่งสวรรค์ จะเป็นวิธีการที่จะให้แสงรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏขึ้น แล้วความจริงในทุกสิ่งทุกอย่าง ก็จะเปิดเผยให้เป็นที่รู้จัก งานฉลองเช่นนี้จะอยู่ภายใต้ความคุ้มครองดูแลขององค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าหวังว่า พวกเจ้าจะช่วยดำเนินการจัดงานชุมนุมนี้ต่อไป และทุกครั้งที่จัดขึ้น งานชุมนุมนี้ก็จะเป็นที่รวมแห่งคุณธรรมความดี ทั้งปวงยิ่งขึ้นไป อันเป็นจตุรรมแห่งความรู้โรจน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

“ขอให้หัวใจของเจ้าจงรับแสงสว่าง!

“ขอให้ใบหน้าของเจ้าจงผุดผ่องแจ่มใส!

“ขอให้ดวงวิญญาณของเจ้าได้รับแสงประทีปนำทาง!

“ขอให้สติปัญญาของเจ้าได้พบมโนภาพที่กว้างไกล!

“ขอให้มีความตื่นตัวทางจิตวิญญาณยิ่งขึ้น!

“ขอให้เจ้าจงอยู่ในอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และขอให้หัวใจของเจ้าจงกลายเป็นชุมทรัพย์แห่ง สวรรค์!

“เหล่านี้ คือความหวังของข้าพเจ้า”

(จากปาฐกถาธรรมของพระอัครบิดรที่กล่าวในงานฉลอง 19 วัน ที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ วันที่ 29 ธันวาคม 2455 ลง ตีพิมพ์ในข่าวสารบาไฮ เลขที่ 33 กรกฎาคม 2472 หน้า 1-2)

3. จากข้อบันทึกและจดหมายของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

“นอกจากนั้น คงมีปัจจัยด้านอื่นๆ อีกที่จะส่งเสริมพัฒนาระเบียบวินัย และการมีส่วนร่วมช่วยกันทำให้ระเบียบ วินัยเหล่านี้มีความมั่นคงขึ้นแล้ว งานฉลอง 19 วัน ก็จะกลายเป็นสถาบันที่มีระบบระเบียบ ในรูปของการจัดงานของ สังคมชาวบาไฮทางตะวันตกกับทางตะวันออก ส่วนใหญ่แล้วจะเน้นให้เห็นใน 3 ลักษณะด้วยกันคือ การรู้จัก เสียสละ การบริหารงาน และลักษณะการดำเนินชีวิตทางสังคมของกลุ่มชนชาวบาไฮ...”

จากหนังสือถอด พาส บาย
(พระผู้เป็นเจ้าทรงเสด็จผ่านไป)

“จุดมุ่งหมายอันสำคัญในการจัดงานฉลอง 19 วัน ก็คือ เพื่อจะให้บาไฮศาสนิกชนแต่ละคนได้เสนอข้อเสนอแนะ แก่ธรรมสภาส่วนท้องถิ่นของตน แล้วธรรมสภาส่วนท้องถิ่นจะเสนอต่อไปยังธรรมสภาแห่งชาติ เพราะฉะนั้น ธรรมสภาส่วนท้องถิ่นจึงทำหน้าที่เป็นคนกลางในการชุมนุมบาไฮส่วนท้องถิ่นนั้น สามารถทำการติดต่อตัวแทน

ธรรมสภาแห่งชาติได้ ส่วนการประชุมบาไฮแห่งชาตินั้น ก็ควรจะจัดขึ้นเป็นครั้งคราว แล้วให้มีการระบุถึงหน้าที่อัน
แน่นอน ซึ่งจะต้องปฏิบัติกันในช่วงเวลาอันจำกัด สภาการณ์จะต้องมีการกำหนดเวลาสมัยประชุม ส่วนช่วงที่มีการ
ปรึกษาหารือก็จะมีตลอดเวลาตามที่ได้กำหนดเอาไว้ ซึ่งขึ้นอยู่กับบาไฮศาสนิกชนที่จะทำผ่านทางธรรมสภาส่วน
ท้องถิ่นนั้นๆ”

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนส่งธรรมสภาแห่ง
ประเทศสหรัฐอเมริกา และแห่งประเทศแคนาดา ลงวันที่ 18 พฤศจิกายน 2476)

“สำหรับคำถามของท่านที่ถามเกี่ยวกับการจัดงานฉลองของบาไฮศาสนิกชนนั้น ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ ก็มีความ
เชื่อมั่นเหลือเกินว่า ในเวลาที่มีการจัดงานฉลองนั้น เพื่อนบาไฮศาสนิกชนควรจะเน้นหนักในเรื่องของจิตวิญญาณ กับ
พื้นฐานการบริหารงานพร้อมๆ กันไป เนื่องจากว่าทั้ง 2 อย่างนี้มีความสำคัญเท่าๆ กันในการที่จะทำให้การจัดงาน
ฉลองบาไฮบรรลุผลสำเร็จ ในการที่จะดำรงคุณลักษณะของทั้ง 2 ประการนี้ให้อยู่ในสภาพที่สมดุลย์ได้นั้นจึงเป็น
หน้าที่และความรับผิดชอบของบาไฮศาสนิกชนทุกคนนั่นเอง หรือแม้กระทั่งบาไฮศาสนิกชนนั้นต้องเรียนรู้วิธีการ
ที่จะรวมเอาคุณลักษณะทั้ง 2 นี้เข้าด้วยกัน อย่าไปให้สิ่งอื่นใดนอกจากความจริงความถูกต้องรวมทั้งประโยชน์อัน
ถาวรจากการจัดงานฉลองของทางศาสนา ส่วนที่ดีในการจัดงานฉลองนั้นก็อยู่ที่การอ่านคำสอนศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง
เพราะว่าโดยอาศัยพระวจนะศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้เท่านั้น ที่บาไฮศาสนิกชนจะได้รับการบันดาลใจ และมโนภาพที่เขา
ต้องการ สำหรับที่จะปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย เพื่อพระศาสนา”

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชนลงวันที่ 27 พฤษภาคม 2477)

“เกี่ยวกับคำถามของท่านที่ถามเกี่ยวกับการจัดงานฉลอง 19 วันนั้น การจัดงานชุมนุมซึ่งเป็นเรื่องที่มี
ความสำคัญเป็นพิเศษต่อเพื่อนบาไฮศาสนิกชน เพราะว่าการทำงานฉลองนั้นจะมีความหมายทั้งทางสังคมและ
ทางการบริหาร เพราะฉะนั้นบาไฮศาสนิกชนทุกคนควรจะให้ความตั้งใจในการเข้าร่วมงานฉลองนี้อย่างสม่ำเสมอ
และควรประกอบพิธีนี้ขึ้นทุกๆ 19 วัน ตามปฏิทินบาไฮ”

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 12 เมษายน 2478)

“ตามลักษณะการจัดงานฉลอง 19 วันนั้น ท่านศาสนิกบาลรู้สึกว่าย่อยแกลงที่ได้ดีมากเกี่ยวกับการจัดงาน
ฉลอง 19 วัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของหน้าที่ หรือจุดมุ่งหมาย ก็ได้ถูกนำไปตีพิมพ์ลงในส่วนหนึ่งของข่าวสารบาไฮเมื่อ
ไม่นานมานี้ ซึ่งได้ให้ความเข้าใจและได้แสดงความหมายไว้อย่างถูกต้องถึงขนาดที่ท่านศาสนิกบาลไม่มีความ
จำเป็นต้องให้คำอธิบายหรือขยายความในเรื่องนี้อีกอย่างไรก็ตาม ท่านศาสนิกบาลก็ได้คัดค้าน ถ้าหากว่าท่านเห็น
ว่าจำเป็นที่จะต้องต่อเติมความคิดในสิ่งที่ได้แสดงเอาไว้ในข้อความนั้นๆ ซึ่งอาจจะเน้นในด้านจิตวิญญาณเป็นพิเศษ
หรือเรื่องการบริหาร หรือรูปแบบทางสังคม ในสถาบันบาไฮอันสูงส่งแห่งนี้”

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนส่งธรรมสภาแห่งชาติ แคนาดา
และแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา ลงวันที่ 6 กันยายน 2476)

คำอธิบายที่กล่าวอ้างถึง ในข้อความที่คัดมาจากจดหมายข้างบนนี้มีดังต่อไปนี้

“พระศาสดาบาฮาอุลลาห์ได้ทรงสถาปนาสถาบันแห่งนี้ขึ้นแล้วท่านศาสนิกบาลก็เป็นผู้อธิบายสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานของระเบียบโลกใหม่ ธรรมเนียมแห่งชาติจึงเห็นว่าเป็นหน้าที่ของบาไฮศาสนิกชนทุกคนที่จะต้องเข้าร่วมในงานฉลองทุกครั้ง ยกเว้นว่าเมื่อเกิดเจ็บป่วยไม่สบาย หรือไม่ได้อยู่ในเมืองนั้นแล้ว

“ในจดหมายที่เขียนส่งมายังธรรมเนียมท้องถิ่น เมื่อหลายปีมาแล้วก็เป็นการชี้ให้เห็นว่า ท่านศาสนิกบาลได้เห็นว่าควรที่จะจัดงานฉลอง 19 วันให้เป็นไปตามรายการดังนี้ ช่วงแรกควรเจาะจงทางจิตวิญญาณอย่างแท้จริง โดยให้มีการอ่านธรรมนิพนธ์บาไฮ ช่วงที่สองเป็นช่วงของการปรึกษาหารือต่างๆ ไปเกี่ยวกับงานศาสนาเป็นเวลาที่ธรรมเนียมแห่งท้องถิ่นกล่าวรายงานกิจกรรมงานศาสนาให้แก่สมาชิกของตน แล้วขอคำแนะนำ ทำการปรึกษาหารือแล้วแจ้งข่าวสารที่ได้รับจากท่านศาสนิกบาล หรือจากธรรมเนียมแห่งชาติ ส่วนช่วงที่สามก็เป็นการเลี้ยงฉลองอาหาร เครื่องดื่มและสังสรรค์กันระหว่างเพื่อนฝูงทั้งหมด เฉพาะบาไฮศาสนิกชนที่มีอายุ 21 ปีขึ้นไปก็จะได้รับเชิญไปงานฉลองนี้ ส่วนยุวชนบาไฮที่มีอายุไม่ถึง 21 ปี และเป็นสมาชิกของครอบครัวบาไฮนั้นก็สามารที่จะไปเข้าร่วมในงานฉลองนี้ได้เช่นเดียวกัน

“การจัดงานชุมนุมนี้ก็อาจจะถือเป็นแก่นชีวิตในการดำเนินชีวิตของสังคมบาไฮของเราก็ว่าได้ เมื่อมีการปฏิบัติในแนวทางที่ถูกต้องโดยชุมชนบาไฮซึ่งมีการตระหนักถึงความสำคัญในการจัดงานฉลองแล้ว การจัดงานฉลอง 19 วันก็จะเป็นสิ่งที่ทำให้จิตวิญญาณได้รับการกระตุ้นขึ้นใหม่ และเกิดความลึกซึ้งในศาสนาเพิ่มพลังความสามารถให้เราเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ขจัดความเข้าใจผิดต่างๆ ให้หมดสิ้นไป แล้วยังทำให้เราได้ทราบถึงกิจกรรมบาไฮที่สำคัญๆ ทั้งหมด ไม่ว่าจะในระดับท้องถิ่น ระดับชาติหรือระดับโลกก็ตาม”

(จากคำแถลงของธรรมสาบาไฮแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา ในหัวข้อวิธีการบาไฮตอนที่หนึ่ง แผ่นที่ 6)

“ไม่เป็นการขัดข้องในการที่จะจัดงานฉลองในที่กลางแจ้งถ้าหากว่างานที่จัดขึ้นนี้จัดได้อย่างสมเกียรติ”

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2484)

“เกี่ยวกับเรื่องการจัดงานฉลอง 19 วัน ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ ก็ให้ความเห็นว่า บาไฮศาสนิกชนควรได้รับการปลุกฝังให้เห็นความสำคัญของการเข้าร่วมในงานชุมนุมนี้ ซึ่งนอกจากจะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณแล้ว ยังเป็นสื่อกลางก่อให้เกิดความใกล้ชิดสนิทสนม การติดต่อซึ่งกันและกันระหว่างบาไฮศาสนิกชนด้วยกัน หรือระหว่างบาไฮศาสนิกชนกับสมาชิกคณะกรรมการบาไฮแห่งท้องถิ่นอีกด้วย

“หากไม่มีการปฏิบัติขึ้นพื้นฐานกันแล้ว ดังเช่นในกรณีที่มีบาไฮศาสนิกชนคนใดคนหนึ่งไม่ได้เข้าร่วมในการจัดงานฉลองนั้น จะไปจับได้ว่าบาไฮศาสนิกชนคนนั้นออกจากธรรมเนียมของตนไม่ได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่บาไฮแต่ละคนจะต้องตระหนักว่า มีสิ่งใดบ้างที่เขาจะต้องทำเพื่อศาสนา จะไม่มีการขู่เชิญบังคับใดๆ ทั้งสิ้นนอกเสียจากว่าเป็นสิ่งที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งหน้าที่ความรับผิดชอบและความถูกต้องตามครรลองครองธรรมที่มีอยู่ในตัวของแต่ละคน”

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 22 ธันวาคม 2477)

“เกี่ยวกับคำถามที่ถามว่าการใช้ดนตรีในงานฉลอง 19 วัน พระศาสดาก็หวังว่าท่านคงจะทำให้เพื่อนๆ ได้รับความมั่นใจในการฝึกปฏิบัติ และมีความคิดที่ดีว่าบาไฮศาสนิกชนควรจะรู้จักใช้เพลงสวดที่แต่งขึ้นโดยบาไฮศาสนิกชนที่มาในงาน แล้วนอกจากนั้นเพลงสวด บทประพันธ์เพลงที่ใช้ร้องนั้นจะต้องยึดหลักคำสอนเป็นพื้นฐาน”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชนลงวันที่ 7 เมษายน 2478)

“จากจดหมายฉบับที่แล้วที่ส่งไปยังธรรมสภาแห่งชาติ ท่านศาสนิกบาลก็ได้ชี้แจงไว้อย่างชัดเจนว่า การจัดงานฉลอง 19 วันถึงแม้ว่าจะไม่ได้บัญญัติไว้อย่างแน่นอนก็ตาม แต่การจัดงานฉลองนี้ก็ต้องยึดพระศาสดาบาฮาอุลลาห์เป็นที่ตั้งและเป็นความหวังอันสูงสุด ในพระคัมภีร์อัครคัมภีร์ พระศาสดาก็ได้เน้นถึงเรื่องจิตวิญญาณ และการเสียดละ และยังเน้นให้เห็นความสำคัญเกี่ยวกับการเข้าร่วมสังคมในสังคมบาไฮ ซึ่งจะเป็นวิธีการหนึ่งที่จะก่อให้เกิดความสามัคคีอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น เกิดความสามัคคีซึ่งกันและกันระหว่างบาไฮศาสนิกชน เกี่ยวกับความสำคัญของการบริหารงานในการจัดงานฉลองนั้นท่านศาสนิกบาล ก็ได้กล่าวให้ทัศนคติในแง่ที่ว่า ควรจะมีการฝึกอบรมธรรมะ และหลักการบริหารงานทางศาสนาให้มากยิ่งขึ้นในหมู่บาไฮศาสนิกชน”

“ความสำคัญของการจัดงานฉลอง 19 วัน มีด้วยกัน 3 ประการอันเป็นการรวมเอาความหมายในเรื่องการปฏิบัติธรรม การเข้าสังคม และการบริหารงานเข้าด้วยกัน เมื่อคุณลักษณะทั้ง 3 อย่างรวมเข้าด้วยกันแล้วก็จะทำให้การจัดงานฉลองนี้ได้รับผลสำเร็จดียิ่ง แล้วยังก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากมายอีกด้วย อย่างไรก็ตามที่น้อยที่สุดบาไฮศาสนิกชนทุกคนก็ควรจะระวังรักษา ช่วยกันตระหนักถึงความสำคัญในสถาบันซึ่งพระศาสดาบาฮาอุลลาห์ได้ทรงสถาปนาขึ้นมา และนอกจากนั้นบาไฮศาสนิกชนทุกคนก็ควรจะระมัดระวัง ไม่ประมาท หรืออย่าเห็นว่าการจัดงานฉลองนี้ไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนส่งธรรมสภาแห่งชาติแคนาดา และแห่งประเทศไทยสหรัฐอเมริกา)

“ลักษณะการจัดงานฉลอง 19 วัน พระศาสดาบาฮาอุลลาห์ก็ได้ทรงเผยให้เห็นคุณลักษณะทางสังคม และทางจิตวิญญาณของสถาบันนี้ได้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์อัครคัมภีร์ แต่อย่างไรก็ตามท่านศาสนิกบาลท่านก็ได้เน้นความสำคัญทางด้านการบริหารเกี่ยวกับการแสดงตอบ การปฏิบัติซึ่งกันและกันต่อความต้องการของชุมชนบาไฮ ซึ่งยังอยู่ในระยะเริ่มต้นศักราชบาไฮนี้ ทั้งยังเป็นการดีต่อการฝึกอบรมหลักธรรมต่างๆ และยังจะเป็นการฝึกปฏิบัติการบริหารบาไฮศาสนิกชนด้วย

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนส่งธรรมสภาแห่งชาติแคนาดา และแห่งประเทศไทยสหรัฐอเมริกา)

“.....พูดถึงการจัดงานฉลอง 19 วัน ก็ไม่ถือว่าเป็นกฎเกณฑ์บังคับอย่างเคร่งครัด บาไฮศาสนิกชนทุกคนก็ควรจะพยายามไปร่วมงานอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากเหตุผลสำคัญสองประการคือ 1.เพราะว่าบาไฮศาสนิกชนจะได้รับบริการหล่อเลี้ยงจิตใจและได้รับความเป็นมิตรภาพในสังคมบาไฮ 2.เมื่อพิจารณาถึงความจริงที่ว่าในงานฉลองนี้ยังได้เปิดโอกาสแก่บาไฮศาสนิกชนได้ปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับศาสนกิจได้อย่างเต็มที่ หรือเพื่อที่จะหาหนทางหรือวิธีการต่างๆ เพื่อปรับปรุงการดำเนินงานกิจกรรมด้านศาสนาให้ดียิ่งขึ้นเรื่อยๆ ไป”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชนลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2479)

“คำถามข้อที่ 3 ของท่านที่ได้ถามเกี่ยวกับ วันที่จะจัดงานฉลองของทุกๆ เดือน ท่านศาสนิกบาลก็ได้ตอบว่า ไม่ได้มีการกำหนดไว้เป็นวันพิเศษ แต่น่าจะเลือกเอาวันที่มีความเหมาะสมที่สุดที่เพื่อนๆ สามารถรวมกันได้ ดังนั้น ก็ควรจะจัดขึ้นในวันที่หนึ่งของทุกเดือน

(จากการแปลจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 1 ธันวาคม 2479)

“โอกาสที่ดีที่สุดที่เพื่อนบาไฮศาสนิกชนจะได้มีโอกาสปรึกษาหารือในปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการบริหารงาน ก็คือในช่วงที่มีการจัดงานฉลอง 19 วัน ซึ่งเป็นเวลาที่สมาชิกธรรมสภาได้มีโอกาสพบปะกัน ปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับงานศาสนกิจ รวมทั้งยังมีการเสนอแนะนโยบายใหม่ๆ หรือวิธีการใหม่ๆ ด้วยและที่สำคัญก็คือ ห้ามมีการอ้างอิงหรือพาดพิงผู้ใดผู้หนึ่งเป็นเด็ดขาด

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชนลงวันที่ 27 มีนาคม 2481)

“ต่อคำถามของท่านที่ถามเกี่ยวกับการจัดงานฉลอง 19 วัน เมื่อเดือนที่แล้ว ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ มิได้คัดค้านถ้าหากว่าเพื่อนบาไฮศาสนิกชนจะเลือกเอาวันใดวันหนึ่งเพื่อจัดงานฉลอง นอกจากนี้แล้วบาไฮศาสนิกชนก็อาจจะประกอบพิธีฉลองในช่วงเดือนถือศีลก็ได้ แต่มีข้อกำหนดว่าเขาเหล่านั้นต้องงดอาหาร

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 2 สิงหาคม 2482)

“ตอนนี้ขอพูดถึงจดหมายฉบับที่แล้วของท่าน ซึ่งท่านได้ถามว่า บาไฮศาสนิกชนมีสิทธิ์ที่จะแสดงคำวิจารณ์ คำติชม ในนโยบายหรือการกระทำของธรรมสภาอย่างเปิดเผยได้หรือไม่ คำตอบคือ ไม่ใช่จะเป็นสิทธิ์เท่านั้น แต่นั่นเป็นหน้าที่ ความรับผิดชอบของบาไฮศาสนิกชนทุกคน ผู้มีปัญหาและความจงรัก ที่จะต้องให้ข้อเสนออย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาได้เต็มที่ ด้วยความเคารพนับถือต่อคณะกรรมการธรรมสภา อันคำแนะนำ คำวิจารณ์ หรือแม้กระทั่งคำติเตียนนั้น เขาได้แสดงออกด้วยความรู้สึกที่ถูกต้องตามครรลองคลองธรรม เพื่อที่เขาจะได้ช่วยปรับปรุงแก้ไขสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ให้ดีขึ้น หรือเพื่อเป็นแนวทางในการอยู่ร่วมกันในสังคมของเขา และธรรมสภาต้องทำหน้าที่คิด พิจารณาอย่างรอบคอบในสิ่งที่เพื่อนคนหนึ่งคนใดได้เสนอมาช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดสำหรับวาระเช่นนี้ ก็คือ ช่วงที่จัดงานฉลอง 19 วัน เพราะนอกจากจะได้แสดงออกทางสังคมและจิตใจกันแล้ว ยังเป็นการปฏิบัติตามแนวทางเพื่อให้บรรลุความต้องการด้านการบริหารของชุมชนอีกด้วย ข้อสำคัญคือให้เพื่อนบาไฮศาสนิกชนได้แสดงออกถึงความต้องการแสดงคำวิจารณ์ ได้มีการปรึกษาหารือในกิจกรรมงานด้านต่างๆ ซึ่งมีขอบเขตอยู่ในชุมชนบาไฮแห่งท้องถิ่นของตน

“แต่ก็อีกนั่นแหละ สิ่งที่ควรเน้นให้มากก็คือ การวิจารณ์การปรึกษาหารือในสิ่งที่ไม่ดี ซึ่งอาจจะส่งผลให้เกิดการลอบทำร้ายคณะกรรมการธรรมสภา ซึ่งเป็นสิ่งที่บุคคลควรหลีกเลี่ยงเสีย มิฉะนั้นแล้ว ความเป็นระเบียบของศาสนาก็จะเสื่อมลงเกิดความสับสน เกิดความแตกแยกในชุมชนบาไฮ

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชนลงวันที่ 13 ธันวาคม 2482)

“พูดถึงเรื่องเวลาในการจัดงานฉลอง 19 วัน และการเลือกตั้ง ท่านศาสนิกบาลก็ได้เสนอแนะธรรมสภาของท่านว่าให้ธรรมสภาเร่งกระตุ้นให้เพื่อนบาไฮศาสนิกชนจัดงานฉลองขึ้นในวันที่ได้กำหนดไว้ก่อนพระอาทิตย์ตก หากทำไม่ได้ก็อนุญาตให้จัดงานขึ้นก่อนหนึ่งวัน

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนส่งธรรมสภาแห่งชาติแคนาดา และแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา)

“พระองค์คงจะทรงปลาบปลื้มมากที่ได้ทราบว่าพวกท่านกำลังจัดงานฉลอง 19 วันอยู่ เพราะการจัดงานฉลองนี้ก่อให้เกิดจุดรวมพลังของบาไฮศาสนิกชน และยังทำให้บาไฮศาสนิกชนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ตลอดจนทำให้บาไฮศาสนิกชนเกิดความลึกซึ้งในหลักธรรมของศาสนาอีกด้วย”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 5 มีนาคม 2489)

“สำหรับคำถามที่ท่านได้ถามเกี่ยวกับธรรมเนียมศักดิ์สิทธิ์ของบาไฮนั้น ก็จะขออ้างถึงบทธรรมเนียมของพระบ็อบ บทธรรมเนียมของพระบาฮาอุลลาห์ และบทธรรมเนียมของพระอับดุลบาสา บทธรรมเนียมเหล่านี้เท่านั้นที่ควรนำมาอ่านในช่วงเวลาที่เป็นภาคปฏิบัติธรรม ในงานฉลอง 19 วัน”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนส่งธรรมสภาแห่งประเทศออสเตรเลีย และแห่งประเทศไทยแลนด์)

“ในคำถามที่ถามเกี่ยวกับการจัดงานฉลอง 19 วัน เรื่องนี้ก็มีความสำคัญรองลงมา และเป็นสิ่งที่ธรรมสภาควรจะต้องสนใจให้ได้ว่า ถ้าหากมีการประกาศให้เป็นที่ทราบกันแล้วว่าจะจัดงานฉลองขึ้นวันใดแน่นอน ก็เป็นสิ่งที่จะยากเล็กน้อยไม่ได้ ในวันนี้สิ่งที่ควรหลีกเลี่ยงอีกก็คือการที่จะนำเพื่อนที่มีใช่บาไฮศาสนิกชนมาร่วมงานฉลอง แต่ถ้าบังเอิญมีบุคคลที่มีใช่เป็นบาไฮศาสนิกชนมาในงานฉลอง 19 วันแล้ว ก็ไม่ควรจะกีดกันเขาออกไป เพราะการทำเช่นนั้นอาจจะทำให้เขาไม่สบายใจก็ได้”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลง วันที่ 21 กันยายน 2489)

“...ในคำถามที่ว่า ในส่วนที่เป็นภาคปฏิบัติธรรมในงานฉลอง 19 วัน ก็หมายความว่า เป็นการอ่านบทสวดมนต์ของพระศาสดาบาฮาอุลลาห์ หลังจากสวดมนต์แล้วก็จะมีการอ่านบทธรรมะ รวมทั้งการอ่านบันทึกของท่านศาสนิกบาลด้วย แต่การอ่านนี้ก็ไม่ได้ทำให้เกิดในภาคการปฏิบัติธรรมในงานฉลอง

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 15 ธันวาคม 2490)

“ในระหว่างเวลาภาคปฏิบัติธรรมของงานฉลอง 19 วัน เราสามารถที่จะนำเอาบทธรรมเนียมของพระศาสดา บ็อบบทธรรมเนียมของพระศาสดาบาฮาอุลลาห์มาอ่านได้ นอกจากนั้นอาจจะนำเอาคัมภีร์ไบเบิล คัมภีร์กุรอาน มาอ่านก็ได้ เพราะถือว่า ล้วนแต่เป็นพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสิ้น ภาคปฏิบัติธรรมนี้ไม่จำเป็นที่จะต้องจำกัดอยู่แต่การสวดมนต์เท่านั้น แม้ว่าในช่วงนี้จะเป็นการสวดมนต์ก็ตาม

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 18 ตุลาคม 2491)

“บาไฮศาสนิกชนจะต้องรู้จักสิ่งเรื่องส่วนตัว เพื่อที่จะละกิเลส ซึ่งเป็นธรรมชาตินิสัยในตัวคนในการเข้าข้างใดข้างหนึ่งแล้วต่อสู้เพื่อฝ่ายของตน บาไฮศาสนิกชนจะต้องรู้จักเรียนรู้ในการที่จะนำเอาหลักธรรมะ มาตรึงตรองพิจารณา ก็จะมีช่วงเวลาหนึ่งซึ่งจะจัดไว้ต่างหาก สำหรับการแสดงความคิดเห็นหรือการเสนอแนะแก่ธรรมสภาในวันจัดงานฉลอง 19 วันของชุมชนคน ทั้งธรรมสภาและบาไฮศาสนิกชน ควรจะเล็งหาช่วงเวลาความสุขอันนี้ในการร่วมปรึกษาหารือ ไม่ควรจะกลัวหรือปิดบังเอาไว้ ทำนองเดียวกันสมาชิกของธรรมสภาก็ควรทำการปรึกษาหารือกันอย่างจริงจัง และในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ นั้นก็ต้องยึดหลักธรรมเป็นเบื้องต้น แล้วให้สิ่งเรื่องส่วนตัวไปควรถือเอาเสียงส่วนใหญ่นั้นเป็นที่ตั้ง”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนส่งธรรมสภาแห่งประเทศเยอรมัน และแห่งประเทศออสเตรีย ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2492)

“การจัดงานฉลองปีใหม่บาไฮ ควรจะจัดขึ้นในวันที่ 21 มีนาคมก่อนพระอาทิตย์ตก ซึ่งเป็นการจัดงานฉลองที่ไม่ได้ทำด้วยกันกับการจัดงานฉลอง 19 วัน การจัดงานฉลอง 19 วัน เป็นงานด้านบริหารส่วนการจัดงาน Naw Ruz เป็นวันขึ้นปีใหม่ของเรา เป็นงานฉลองความยินดี และสนุกสนานกัน”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนส่งธรรมสภาแห่งประเทศไทย
สหรัฐอเมริกา ลงวันที่ 5 กรกฎาคม 2493)

“ในแต่ละแห่งก็มีธรรมสภาบาไฮเป็นของตนเอง แต่ไม่ใช่เป็นการรวมเอาตำบลหลายตำบลมาเป็นหนึ่ง ธรรมสภา โดยลักษณะทั่วไปการจัดงานฉลอง 19 วันของตำบลหนึ่งๆ นั้นสามารถที่จะจัดขึ้นในที่ๆ มีบาไฮศาสนิกชนหลายคนในที่แห่งนั้น”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 31 มีนาคม 2492)

“คำถามเกี่ยวกับภาคเวลาปฏิบัติธรรมในช่วงระหว่างที่มีงานฉลองนั้น ยังคลุมเครืออยู่ก็เพราะว่าครั้งหนึ่ง เคยใช้คำว่า “การตั้งจิตภาวนา” ซึ่งเป็นการให้ความรู้สึกที่แน่นเกินไป โดยหมายถึง การสวดมนต์ และยังไม่กระชับความรู้สึกที่จะทำให้บาไฮศาสนิกชนเข้าใจคำนี้ได้ คือ เป็นการชุมนุมกันอ่านบทธรรม อันจะนำไปสู่ลักษณะการบริหารงาน หรือการได้ปรึกษาหารือกันในวันฉลอง 19 วัน ทั้ง 2 ข้อความที่ได้กล่าวมานี้ต่างก็มีวิธีการดำเนินการในส่วนที่เป็นภาคปฏิบัติธรรมที่ไม่ต่างกันเลย อย่างไรก็ตามคนในซีกโลกตะวันออก ก็จะเปิดงานฉลองด้วยการสวดมนต์ หลังจากนั้นก็เป็นการอ่านพระคัมภีร์ หรือข้อความที่คัดมาจากพระคัมภีร์พระศาสดาบาฮาอูลลาห์ หรือของพระศาสดาอื่น หรือจากข้อบันทึกของท่านศาสนิกบาล หรืออาจนำข้อความบางตอนจากพระคัมภีร์ไบเบิล หรือคัมภีร์กุรอานก็ได้”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนส่งธรรมสภาแห่งประเทศไทย
สหรัฐอเมริกา ลงวันที่ 11 เมษายน 2492)

“ท่านศาสนิกบาลยังไม่เคยได้ยินกฎข้อใดเลยว่า บาไฮศาสนิกชนคนใดที่ไม่ได้เข้าร่วมการจัดงานฉลอง 19 วันติดต่อกันถึง 3 ครั้ง ก็จะถูกตัดสิทธิไม่ให้ออกเสียงเลือกตั้ง ท่านศาสนิกบาลคิดว่า การกระทำเช่นนั้นไม่ยุติธรรมเลย แต่ปัญหาอยู่ที่ว่า บุคคลนั้นคิดว่าตัวเองนั้นเป็นบาไฮศาสนิกชนหรือไม่ เขาเต็มใจที่จะยึดมั่นในหลักธรรมของศาสนาหรือไม่และเขายอมรับในอำนาจของท่านศาสนิกบาลรวมทั้งหลักการบริหารแล้วหรือยัง ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับบุคคลว่าจะทำได้หรือไม่ โดยในจิตใจแล้วคิดว่าจะไปร่วมงานฉลองหรืองานชุมนุมบาไฮหรือไม่ ก็จะเป็นปัญหาที่ต่างกันแล้วคือ ถ้าบุคคลนั้นได้แสดงออกอย่างชัดเจนว่าเขาไม่ต้องการเป็นสมาชิกในสังคมบาไฮแท้จริงแล้ว และไม่ต้องการที่จะประกอบกิจร่วมสังคมบาไฮหรือไม่ต้องการที่จะใช้สิทธิของตนในการออกเสียงเลือกตั้งแล้วไซ้ ก็ควรที่จะคัดรายชื่อของเขาออกจากรายชื่อผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งได้ แต่ถ้าหากว่าบุคคลคนนั้นคิดว่าตัวเองยังเป็นบาไฮศาสนิกชนอยู่ แต่เนื่องจากมีเหตุผลบางประการที่ทำให้เขาไม่สามารถมาเข้าร่วมงานกิจการของชุมชนได้อย่างจริงจังแล้วก็ตามก็ไม่ควรที่จะคัดชื่อเขาออกจากรายชื่อผู้มีสิทธิ์เลือกตั้ง อย่างน้อยที่สุดในขณะนี้ จำนวนสมาชิกบาไฮศาสนิกชนที่มีอยู่ในชุมชนบาไฮก็ยังมีจำนวนน้อยอยู่”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนส่งธรรมสภาแห่งประเทศไทย
เยอรมัน และแห่งประเทศออสเตรเลีย ลงวันที่ 2 มีนาคม 2494)

“ในการจัดงานฉลอง 19 วัน ไม่ว่าจะเป็นภาคปฏิบัติธรรมหรือภาคบันเทิง ก็อนุญาตให้ใช้ดนตรีได้”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนส่งธรรมสภาแห่งประเทศไทย
สหรัฐอเมริกา ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2495)

จากปัญหาที่ท่านได้หยิบยกในจดหมายของท่านว่า

“ท่านศาสนิกบาลมีความรู้สึกในหลักธรรม แม้จะไม่ได้ให้เหตุผลว่าเพราะเหตุใดจึงไม่ควรอ่านข้อความที่คัดลอกมาจากพระคัมภีร์อื่นในช่วงเวลาที่เน้นเรื่องจิตวิญญาณในงานฉลอง 19 วัน นั่นก็เพราะว่าโอกาสที่บาไฮศาสนิกชนจะได้มาพบปะกันเพื่อเพิ่มความมีชีวิตชีวาแก่จิตวิญญาณของเขานั้น ลักษณะทั่วไปก็เป็นการพูดคุยแนะนำให้ทุกคนอ่านบทธรรมนิพนธ์ในช่วงเวลาของการศึกษาธรรมในการจัดงานฉลอง 19 วัน”

“ส่วนเกี่ยวกับสถานที่ที่จัดงานฉลอง 19 วัน ที่ตัดสินใจแล้วและมีความแน่นอนที่สุดก็คือที่ธรรมสภา และฮาซิทูล คูดส์ (ศูนย์กลางบาไฮ) ดูเหมือนว่าจะเป็นสถานที่ที่เหมาะสมแทบจะทุกโอกาส จนกว่าบาไฮศาสนิกชนจะมีสักการะสถาน.... นอกจากนี้แล้วอาคารสักการะสถานยังใช้เป็นที่ประชุมปฏิบัติธรรม หรือใช้เพื่องานการบริหารศาสนาได้เช่นกัน”

“หากว่ามีเทศกาลบางอย่าง หรือมีการจัดงานฉลองพิเศษบางอย่างขึ้นภายในบ้านของบาไฮศาสนิกชนคนหนึ่งคนใด ด้วยความเห็นชอบอนุมัติจากธรรมสภาก็ไม่เป็นการขัดข้องแต่อย่างใด แต่ถ้าพูดโดยทั่วไปแล้ว ท่านศาสนิกบาลคิดว่า ควรใช้ Hazi-ratu'l-Quds (ศูนย์กลางบาไฮ) จะดีกว่า”

(จากจดหมายลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2497 เขียนในนาม โซกิ เอฟเฟนดิ ถึงเพื่อนบาไฮผู้หนึ่ง)

“ท่านศาสนิกบาลอันเป็นที่รักของเราก็ได้สั่งให้ข้าพเจ้าเขียนตอบท่านเกี่ยวกับสิ่งที่ธรรมสภาแห่งชาติของท่านได้กระทำลงไปเมื่อเร็วๆ นี้ว่า จากหนังสือพิมพ์ข่าวสารบาไฮฉบับประจำเดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ว่า ผู้ที่มีใช้บาไฮศาสนิกชนอาจจะไปร่วมงานฉลอง 19 วันได้ ถ้าหากมีบาไฮศาสนิกชนคนหนึ่งคนใดรับรองว่า เขาคอนั้นมีความสนใจในหลักธรรมศาสนาอย่างจริงจัง”

“ท่านศาสนิกบาลได้ขอให้ข้าพเจ้าบอกแนะแก่ท่านให้ทราบความจริงที่ว่าไม่มีสถาบันศาสนาใด หรือไม่มีหลักธรรมข้อใดที่จะเปลี่ยนแปลงไปตามสิ่งแวดล้อม”

“การจัดงานฉลอง 19 วัน ถือว่าเป็นสถาบันของศาสนาอย่างหนึ่ง ซึ่งครั้งแรกพระศาสดาบีบเป็นผู้ก่อตั้งขึ้น ต่อมาพระศาสดาฮาอูลลาห์ได้ทรงทูลดำรงไว้ จนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็ได้กลายเป็นส่วนสำคัญในการจัดระเบียบการบริหารทางศาสนา การจัดงานฉลอง 19 วันนี้เป็นงานของบาไฮศาสนิกชนโดยเฉพาะ และจะไม่อนุญาตให้ใครมาเปลี่ยนแปลงหลักธรรมข้อนี้แต่อย่างใด”

“เพราะฉะนั้นท่านศาสนิกบาลจึงมีความคิดว่า พวกท่านควรจะทำในสิ่งที่ธรรมสภาของท่านได้กระทำไปแล้วเสียใหม่โดยเปิดงานฉลองให้แก่เพื่อนบ้านของบาไฮศาสนิกชนที่อยู่ใกล้เคียงกันมาร่วมด้วย เพราะไม่เป็นการสอดคล้องกับกฎระเบียบการบริหารงาน ต่อการที่ผู้ที่มีใช้บาไฮศาสนิกชน กับบาไฮศาสนิกชนที่อยู่ใกล้เคียงมาร่วมในงานฉลอง 19 วัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนที่เป็นการบริหารงานในงานฉลอง 19 วัน”

“ท่านศาสนิกบาลตระหนักดีว่า ในช่วงขณะที่ท่านมีกำลังใจมีความตั้งใจในการเสนอแนะ ชี้แนะแก่ผู้อื่น ก็เพื่อที่ว่างานการสอนศาสนาจะเจริญรุดหน้ายิ่งขึ้นๆ ไป ท่านศาสนิกบาลก็มีความคิดไกลยิ่งกว่านั้นว่า มันอาจจะเกิดผลเสียแก่ศาสนาก็ได้ เพราะฉะนั้นก็ขอให้ท่านเลิกล้มความคิดที่จะกระทำการดังกล่าวเสีย”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงธรรมสภาแห่งชาติ
เยอรมัน และออสเตรีย ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2497)

“บทธรรมนิพนธ์ของพระศาสดาบ็อบและของพระศาสดาบาฮาอุลลาห์ ก็นำมาอ่านได้ทุกเวลา ไม่ว่าที่ใด ทำนองเดียวกันบทธรรมนิพนธ์พระอัคูลบาฮา ก็นำมาอ่านได้ในช่วงการศึกษาธรรมเพื่อทำการพัฒนาจิตวิญญาณ ในวันจัดงานฉลอง 19 วัน ท่านศาสนิกบาลได้สั่งว่าในช่วงเวลาที่มีการศึกษาธรรมเพื่อพัฒนาจิตวิญญาณนั้น ผลงานการบันทึกต่างๆ ของท่านศาสนิกบาลไม่ควรนำมาอ่าน หรือพูดอีกครั้งก็คือว่าในช่วงระหว่างการศึกษาธรรมเพื่อพัฒนาจิตวิญญาณ สิ่งที่น่ามาอ่านได้นั้นมีข้อจำกัดแต่เพียงบทธรรมนิพนธ์ของพระบ็อบ ของพระบาฮาอุลลาห์ หรือของพระศาสดาอื่นๆ แต่ไม่ควรจะอ่านข้อบันทึกของท่านศาสนิกบาล สำหรับช่วงการปรึกษาหารือกันในเรื่องการบริหารงานแล้วก็นำมาอ่านได้ และในช่วงเวลาของการบริหารงานถ้าจะนำเอาบทนิพนธ์ของพระบ็อบ ของพระบาฮาอุลลาห์ หรือของพระอัคูลบาฮา มาอ่านก็ไม่ขัดข้องแต่อย่างใด”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง ลงพิมพ์ในจุลสารบาไฮแห่งประเทศไทย
ออสเตรีย ลงวันที่ 27 เมษายน 2499 และอ้างถึงไว้ในข่าวสารบาไฮเลขที่ 335 เดือน มกราคม 2502 หน้า 5)

“อาจจะมีการนำเอาเครื่องดนตรีมาใช้ในงานฉลอง 19 วัน”

“ไม่ขัดข้องถ้าหากจะแสดงความพอใจขึ้นชอบด้วยการปรบมือ”

“ถ้าหากว่าบุคคลใดได้รับคำสั่งให้สอนศาสนาในเย็นวันเดียวกับวันฉลอง 19 วันแล้ว ก็ขอให้เขาตัดสินใจเอาเองว่าจะไรมีความสำคัญที่สุด”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชนลงวันที่ 20 สิงหาคม 2499)

“คงจะเป็นสิ่งแปลกและไม่เห็นด้วยเลยที่ว่า ถ้าหากบาไฮศาสนิกชนคนหนึ่งคนใดในชุมชนหนึ่งได้รับอนุญาตให้จัดงานฉลอง 19 วัน ขึ้นที่บ้านของเขา และปฏิเสธไม่ต้อนรับบาไฮศาสนิกชนคนอื่นๆ ดังนั้นทางธรรมสภาของท่านก็ควรที่จะเขียนไปตามนี้เป็นลายลักษณ์อักษรอันแน่ชัดส่งไปยังธรรมสภา...เพื่อชี้ให้เห็นว่า ท่านศาสนิกบาลไม่เพียงแต่จะแปลกใจเมื่อได้รับทราบเรื่องเช่นนี้เท่านั้น แต่หากท่านศาสนิกบาลยังไม่เห็นด้วยกับการใช้ถ้อยคำอันหนักแน่นเช่นนั้น”

“บาไฮศาสนิกชนคนใดคนหนึ่งอาจจะไปร่วมงานฉลอง 19 วันได้ไม่ว่าจะเป็นศาสนิกชนบาไฮแห่งท้องถิ่นนั้น หรือเป็นบาไฮศาสนิกชนจากที่อื่น หรือจะเป็นบาไฮศาสนิกชนที่ออกไปอาศัยอย่างโดดเดี่ยวห่างไกลเพื่อนบ้านก็ตาม”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงธรรมสภาแห่งชาติ
แห่งหมู่เกาะอังกฤษ ลงวันที่ 27 พฤษภาคม 2500)

“การเข้าร่วมในงานฉลอง 19 วันนั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่จะบังคับกัน แต่เป็นสิ่งที่เพื่อนบาไฮศาสนิกชนจะต้องมีความปรารถนารวมทั้งมีความพยายามอย่างสูงสุด ที่จะไม่ตีตนออกจากจตุรรวมทางจิตวิญญาณหนึ่งครั้งในแต่ละเดือน”
(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2491)

การชุมนุมของบาไฮ

1. จากระรมนิพนธ์ของศาสดาบาฮาอูลาห์

“บรรดาผู้เป็นมิตรของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าคนหนึ่งคนใดหรือทุกสิ่งทุกอย่าง อยู่ในความทรงจำของพระองค์เสมอ (ถูกจดโดยปลายปากกาของพระองค์เสมอ) ความกรุณาต่างๆ ที่ได้รับมาจากพระกรุณาธิคุณของพระองค์นั้น ได้หลั่งไหลสืบทอดมาทุกขณะอย่างเห็นได้ชัด เพื่อนบาไฮศาสนิกชนไม่ว่าจะอยู่ดินแดนใดก็ตาม ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมาพบปะชุมนุมกัน ณ จุด นัดพบนี้ก็จะมีการพูดคุยกันอย่างสุขุม จับใจ มีการอ่านพระวจนะขององค์พระเจ้า เป็นเจ้า เพราะว่าวาระขององค์พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าจะจุดเพลิงแห่งความรักให้ลุกเป็นประกายสว่างขึ้น”

(จากระรมนิพนธ์ของพระบาฮาอูลาห์ถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่งที่เพิ่งได้รับการเปลื้องออกมา)

“ด้วยชีวิต และศาสนาของข้า อาจจะมีมิตรของพระองค์อย่างก้าวเข้าไปภายในบ้านที่มีบาไฮศาสนิกชนอาศัยอยู่ และจากที่นั่นก็จะมีการส่งเสียงกึกก้อง มีเสียงดังขึ้นในขณะที่เขากำลังกล่าวสรรเสริญพระบารมีขององค์พระเจ้าเป็นเจ้า เพื่อดวงใจของผู้ที่เป็นบาไฮศาสนิกชนอย่างแท้จริงนั้นจะได้รับการโอบอุ้มโดยทูตสวรรค์แล้วประตูแห่งสังขารก็จะเปิดดวงตาเขาให้ประจักษ์ในบางสิ่งบางอย่าง แล้วเขาก็จะเห็นเหล่าเทวดาที่กำลังร้องเรียกวนเวียนอยู่รอบๆ บ้าน ขอประทานพรแก่บ้านที่องค์พระเจ้าเป็นเจ้าทรงประทานเป็นที่พักอาศัยแด่องค์เทวดาที่พระองค์ทรงรักใคร่ และจงลดบันดาลที่ปกอศัยเหล่านี้ให้เป็นที่สถิตขององค์พระเจ้าเป็นเจ้าและโปรดคลไห้อ่องค์ซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าทรงไว้พระทัยได้เข้ามาพำนักอยู่ในบ้านหลังนี้ ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระองค์ ผู้ซึ่งทรงความรุ่งเรือง พระผู้ทรงความงามเหนือสิ่งอื่นใด”

(จากระรมนิพนธ์ของพระบาฮาอูลาห์ถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่งที่เพิ่งได้รับการเปลื้องออกมา)

“บรรดาผู้เป็นที่รักขององค์พระเจ้าเป็นเจ้าไม่ว่าที่ใดก็ตามที่พวกเขาได้มารวมตัวกัน หรือใครก็ตามที่พวกเขาได้ไปพบปะก็จะต้องแสดงให้พวกเขาเห็นเป็นประจักษ์ในองค์พระเจ้าโดยลักษณะรูปแบบของการเฉลิมฉลองเกียรติคุณแด่องค์พระเจ้า หรือแด่พระบารมีขององค์พระเจ้า อันความต่ำต้อยหรือความอ่อนน้อมถ่อมตนที่ว่าทุกผงธุลีที่อยู่ใต้เท้าของเขานั้น ก็อาจจะเป็นพยานต่อความศรัทธา การรู้จักเสียดสละของพวกเขาดวงจิตอันศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ที่ได้มาพูดคุยกัน ก็จะได้รับพลังเช่นเดียวกับผงธุลีที่กำลังฟุ้งกระจายด้วยแรงหรืออำนาจบางอย่าง พวกเขาควรจะปฏิบัติตนให้อยู่ในลักษณะเช่นนี้ เพื่อที่ว่าพื้นธรณีที่พวกเขาได้เหยียบย่ำนั้นจะได้เป็นหนทางให้เขาได้รับคำพูดเช่นที่ว่านี้ พระองค์ทรงรักข้ายิ่งกว่าท่าน, ของจงเป็นพยานด้วยว่า ตัวข้ามีความอดทนเพียงใดที่สามารถแบกเอาภาระการเป็นชาวนาในตัวข้าได้ ข้าได้รับมอบให้เป็นสื่อที่จะประกาศให้มนุษย์ทุกคนได้ทราบพระพรอันประเสริฐพร้อมกับพระองค์พระเจ้าทรงเป็นปฐมแห่งความดีงามทั้งปวง ข้าไม่มีศรัทธาบรรดาศักดิ์แต่อย่างใด และข้าก็ไม่มีหลักทรัพย์อะไรเลยที่แสดงความมั่งมี ความมั่งมีที่จัดสนองความต้องการของสัตว์โลก จงดูแต่ความต่ำต้อยของข้า จงเป็นพยานต่อความอ่อนน้อมถ่อมตนที่ข้าได้เอาตนเองเป็นข้ารับใช้ได้เท่ามนุษย์ทุกคน”

(รวบรวมจากระรมนิพนธ์ของพระบาฮาอูลาห์ หน้า 7-8)

“ขอให้บ้านของข้าได้รับพระพรอันประเสริฐด้วยความเมตตาปราณีจากพระองค์ เป็นที่เฉลิมฉลองความทรงจำของข้า และทำให้จิตใจของเขามีศีลธรรมเป็นที่ปรากฏขององค์ที่เรารัก ผู้ซึ่งได้ประกาศพระเกียรติคุณ ผู้ที่ยึด

เหนียวสายใยแห่งความดีงามของข้า หรือผู้ที่ยอมรับที่จะสวด, ท่องถ้อยวาทะของข้า ที่จริงแล้วพวกเขาเหล่านั้นเป็นผู้รับใช้สูงส่งซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ได้กล่าวสรรเสริญยกย่องเอาไว้ใน Qayyumu'l-Asma (กายุมุล อัสม่า) หรือได้กล่าวไว้ในพระคัมภีร์อื่นๆ แท้จริงแล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระพหูสูตรในทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงตอบคำถามต่างๆ พระองค์ทรงเป็นผู้สถิตในทุกสิ่ง”

(จากธรรมเนียมของพระบาฮาอุลลาห์ถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่งที่เพิ่งได้รับการเปลื้องมา)

2. จากธรรมเนียมของพระอับดุลบาศา

“ขอความสรรเสริญจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า การที่เจ้าได้มาชุมนุมกัน ในธรรมสภาเดียวกัน ก็เป็นดั่งหมู่ดาวที่กำลังส่องแสงจ้าในยามที่ได้รับแสงประทีปแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วทอแสงผ่านชั้นเมฆแห่งความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เจ้าเป็นเสมือนดั่งดอกไม้แรกแย้มที่อยู่กลางทุ่งหญ้า เจ้าเป็นผู้คุ้นเคยกับความรักและความสามัคคีอันไม่มีที่สิ้นสุด”

“ดังนั้น การชุมนุมนี้จึงเป็นพระประสงค์ของพระองค์ แต่ถ้าหากว่าการชุมนุมนี้ได้รับการก่อตั้งขึ้นอย่างมั่นคงถาวรแล้ว ก็จะนำผลตอบแทนอันใหญ่หลวง หรือได้รับการพัฒนาถึงขั้นสูงสุดแล้ว จากความพยายามของเจ้าในการจัดการชุมนุมในรูปแบบใหม่ก็จะมีผลตามมา และในที่สุดก็มีการจัดวางรูปแบบจัดการให้อยู่ในลักษณะมั่นคงแน่นอน คือเมื่อรากของต้นไม้ได้ฝังลึกกลงไปในสวนแล้ว ทั้งยังได้รับการเอาใจใส่ป้องกันเป็นอย่างดี เชื่อแน่เหลือเกินว่า จะต้องให้ผลอันโอชะแน่นอน”

“เช่นเดียวกับที่ เมื่อกองทัพทหาร กับหมู่ทหารแต่ละหมู่ได้มารวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างง่ายดาย ไม่ต้องพูดเลยก็ได้ว่าต้องได้รับชัยชนะแน่นอน แต่ถ้าหากบาไฮศาสนิกชนทั้งหลายได้มารวมกันหนึ่งวัน แล้วได้แยกสลายตัวกันไปในวันต่อมา ถ้าทำเช่นนี้แล้วจะเกิดผลอันใดเล่า”

“เพราะฉะนั้น เจ้าจึงได้เตรียมพร้อมกองทัพแห่งสวรรค์ซึ่งจะกลายเป็นกองทัพแห่งชีวิต โดยที่เจ้าจะต้องจัดให้มีการชุมนุมดำเนินต่อไป ด้วยความตั้งใจอย่างแน่วแน่ ยึดมั่นในวัตถุประสงค์และขอให้เพียรพยายามจัดให้มีการติดต่อกันทางจิตวิญญาณ เพื่อที่ว่าเจ้าอาจจะได้รับชัยชนะอย่างขาดลอยก็ได้”

“ข้าขออ้อนวอน และวิงวอนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้พระองค์ทรงช่วยเหลือ และทำให้เจ้ามีความยึดมั่นอย่างแน่นแฟ้นทำให้เจ้ามั่นคงในศาสนา และขอให้เจ้าชี้แนวทางแก่ผู้ที่อยู่ร่วมกับเจ้าให้ปฏิบัติอยู่ในขอบเขตนั้นด้วย”

(จากธรรมเนียมของพระอับดุลบาศา หน้า 690)

“หากเจ้าได้เดินตามแสงประทีปแห่งอาณาจักรพระผู้เป็นเจ้าแล้ว จงอย่ามีความสงสัย จงรีบมุ่งหน้าไปยังที่ๆ บาไฮศาสนิกชนกำลังร่วมชุมนุมกันอยู่ เพื่อที่ว่ารัศมีแห่งสัจจะอาจสะท้อนมายังหัวใจของเจ้า”

(จากธรรมเนียมของพระอับดุลบาศา หน้า 695)

“จงจัดงานชุมนุม และให้มีการอ่าน สวดอธิษฐานบทธรรมะแห่งสวรรค์ เพื่อที่ว่าในที่นั้นอาจจะได้รับเอาแสงแห่งสัจธรรมและทำให้ ณ ที่นั้นกลายเป็นสวรรค์อย่างแท้จริง ด้วยพลังแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์อันมีพลานุภาพ

ด้วยรัศมีอันนี้ก็คือ รัศมีแห่งความรุ่งโรจน์ของพระองค์ ซึ่งเป็นเสียงเพลงแห่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และความเป็นปีกแผ่นของมนุษยชาติในโลกจะต้องได้ยื่นไปถึงซีกโลกตะวันออกและตะวันตก”

(จากธรรมเนียมของพระอัคคูลบาฮา หน้า 631)

“การจัดงานชุมนุมพบปะกันทุกครั้ง ก็เพื่อจุดประสงค์เรื่องความสามัคคี เพื่อนำความเป็นมิตรมาสู่เพื่อนฝูง คนที่เป็นศัตรูกันมาร่วมสัมพันธ์กัน แล้วพระอัคคูลบาฮาก็จะส่งหัวใจและวิญญาณมาร่วมในงานนี้ด้วย”

(ธรรมเนียมของพระอัคคูลบาฮา หน้า 553)

“การมีดวงวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เพียงดวงเดียวย่อมดีกว่าการมีดวงวิญญาณแบบอื่นหลายพันเท่า ถ้าหากว่ามีดวงวิญญาณหลายๆ ดวงมาชุมนุมกันอยู่ในชุมนุมนี้ด้วยความรู้สึกรัก คิดถึงอาณาจักรแห่งพระผู้เป็นเจ้า ด้วยความใฝ่หาพระผู้เป็นเจ้า ด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ ผ่องใสอย่างแท้จริง และเต็มไปด้วยความเคารพสักการะพระองค์ เพื่อที่จิตใจจะได้อยู่ใกล้ชิดกับสิ่งหอมหวาน และเมื่อเป็นเช่นนี้ คนทั้งโลกก็จะอยู่ร่วมกันได้ ภาวะการณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นคำพูดหรือการกระทำในลักษณะของการชุมนุมกันแล้วก็จะทำให้โลกเราอยู่เป็นสุขนิรันดร์ แล้วจะเป็นเครื่องหมายแห่งการยอมรับอาณาจักรพระผู้เป็นเจ้า พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จะทำให้พวกเขามีความเข้มแข็งขึ้น กองทัพเทวดาก็จะนำเอาชัยชนะมาสู่พวกเขา และเหล่าเทพธิดาแห่งอาณาจักรอับกาชั้นสวรรค์ก็จะนำความสำเร็จมาให้”

(ธรรมเนียมของพระอัคคูลบาฮา หน้า 508-509)

“เมื่อใดก็ตาม ที่คนกลุ่มหนึ่งได้มารวมกันในสถานที่ที่มีการจัดงานชุมนุม ก็จะอยู่ภายใต้รัศมีองค์พระผู้เป็นเจ้า มีการพูดคุยกันเกี่ยวกับความลึกซึ้งแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเป็นสิ่งที่ไม่น่าจะสงสัยเลยว่า การที่เราได้สุดหัวใจเอาพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เข้าไปนั้นก็จะมีการผายออกผ่านเข้าไปในพวกเขาอย่างแผ่วเบา และพวกเขาแต่ละคนก็จะมีส่วนได้รับกันไปตามส่วน”

(จากธรรมเนียมของพระอัคคูลบาฮาถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“ในสัปดาห์ละครั้ง เจ้าจงมีความมั่นใจที่จะรวบรวมเพื่อนๆ เข้าในที่ชุมนุม และในที่ชุมนมนั้น จงทำให้พวกเขากล่าวสรรเสริญหรือกล่าวสวดดีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า”

(จากธรรมเนียมของพระอัคคูลบาฮาถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“เป็นสิ่งที่ดีที่เพื่อนบาไฮศาสนิกชนได้จัดให้มีการพบปะชุมนุมกัน ซึ่งทำให้เพื่อนบาไฮศาสนิกชนได้กล่าวสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และมอบหัวใจให้แก่พระองค์ มีการอ่านหรือสวดคำสอนศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเต็มไปด้วยพระพรอันประเสริฐ อันจะทำให้ดวงวิญญาณของข้าพระองค์กลายเป็นเชลยที่พระองค์ทรงรัก ใคร่แสงหรือรัศมีแห่งความรุ่งโรจน์ทั้งปวง หรือแสงรัศมีแห่งความรุ่งเรืองในทั่วขอบฟ้า ก็จะสาดส่องแสงสว่างมายังฝูงชนที่รวมตัวกันอยู่ที่นี่ เพราะจะไม่มีแสงอื่นใดอีก นอกจากแสงของ มาสชิราคุล อัดคาร์ (สักการะสถาน) จากแนวทางแห่งปลายปากกาอันสูงส่ง ซึ่งจะมีขึ้นในทุกหนทุกแห่ง.... การชุมนุมจิตวิญญาณนั้นจะต้องจัดขึ้นด้วยความบริสุทธิ์ และศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เพื่อที่ว่าคนคนนั้นจะได้สุดหัวใจเอาความหอมหวานแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เข้าไปจากสถานที่ที่มีการจัดงานชุมนุมตลอดจนพื้นดินและมวลอากาศที่อยู่โดยรอบนั้น”

(จากธรรมเนียมของพระอัคคูลบาฮา ถึงบาไฮศาสนิกชนกลุ่มหนึ่ง)

“ได้รับจดหมายของเจ้าแล้ว ที่เจ้าได้เขียนถามเกี่ยวกับเรื่องการชุมนุมกันในวันอาทิตย์ก็ได้พูดไปแล้วว่า การจัดงานจะต้องจัดขึ้นด้วยความรัก จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า เจ้าจะต้องจัดงานนี้ขึ้นอย่างมั่นคงถาวร และในวันที่มีการชุมนุมกัน ท่านก็จะต้องร้องสวดดี กล่าวสรรเสริญพระบาฮาอุลลาห์ เพื่อว่าเจ้าอาจจะทำให้มีการเล่าลือครึกโครมขึ้นในที่ที่นั่น และทุกคนในที่นั่นก็จะได้ยินเสียงเรียกจากองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับอาจจะได้รับดวงจิตดวงใหม่ จากกระแสดวงวิญญาณที่สดชื่นซึ่งได้พัดมาจากอุทยานกุหลาบแห่งพระปฎิญา”

(จากธรรมเนียมของพระอับดุลบาสา ถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“เมื่อเราได้ยินว่าพวกเจ้ากำลังรีบเร่งรับใช้พระศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ทำให้หัวใจของบาไฮศาสนิกชนมีความร่าเริงเบิกบาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหัวใจของพระอับดุลบาสา ดังนั้นเจ้าก็จงจัดให้มีห้องห้องหนึ่งในบ้านของเจ้าสำหรับจัดการประชุมเหล่าผู้อันเป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อที่ว่าห้องที่มีการชุมนุมอาจจะเป็นที่เผยแพร่นามของพระผู้เป็นเจ้า ด้วยการท่องสวดมนต์ให้เป็นที่ยกย่อง และด้วยอำนาจพระบารมีแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าเหล่าเทวทูตก็จะมาสถิตอยู่ในคฤหาสน์ทุกแห่งหนในโลก”

(จากธรรมเนียมของพระอับดุลบาสา ถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“เราได้รู้ว่าเจ้ามีความคิดที่จะจัดบ้านของเจ้าให้เป็นชุมนุมของบาไฮศาสนิกชนในบางครั้งบางคราว เป็นที่ซึ่งจะทำให้เพื่อนบาไฮศาสนิกชนบางคนได้อยู่ภายในขอบเขตแห่งพระรัศมี... จงรู้ไว้เถิดว่า เจ้าควรจะจับเอาสิ่งนี้ไว้แล้วบ้านที่อยู่บนพื้นดินก็จะกลายเป็นบ้านบนสวรรค์ และพวกอิฐหินแห่งโครงสร้างก็จะกลายเป็นที่ประชุมแห่งจิตวิญญาณ”

(จากธรรมเนียมของพระอับดุลบาสา ถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“การจัดงานชุมนุมทุกครั้ง จะต้องทำเพื่อการสอนศาสนาและเพื่อเป็นการเผยแพร่ข่าวสาร และเพื่อที่จะส่งดวงวิญญาณให้เข้าไปสู่อาณาจักรของพระศาสดาบาฮาอุลลาห์ จงดูอย่างเราเป็นต้น ที่ความนึกคิดทั้งหมดมีแต่เรื่องการประกาศศาสนาจักรของพระองค์อย่างฝังใจ”

“เราถือตะเกียงที่เขยวเสาะหาดวงวิญญาณของผู้ที่ป่าวประกาศศาสนาทั่วดินแดน และทั่วมหาสมุทร เรากำลังทำงานนี้ทั้งวันทั้งคืน แต่ถ้าการจัดงานชุมนุมนี้จัดขึ้นเพื่อเจตนาอย่างอื่นแล้วก็จะไม่เกิดผลประโยชน์แต่อย่างใดเลย จงนำข่าวนี้ออกไปจงชักจูงดวงใจของคนทั้งหลาย จงช่วยกันหว่านเมล็ดไว้ จงช่วยกันสอนศาสนาแก่ผู้ที่ยังไม่รู้”

“เราได้ไปร่วมชุมนุมทุกแห่งหน ทุกโบสถ์วิหาร เพื่อที่ว่าศาสนาจะได้แพร่หลายออกไป เมื่อมีงานขึ้นสำคัญอยู่เบื้องหน้าเรา เราก็จะต้องรีบมุ่งหน้าไปหางานที่สำคัญนั้น”

“ถ้าหากมีงานชุมนุมขึ้น และธรรมสภาที่มีงานอย่างอื่นทำอยู่ก็จะเป็นการใช้เวลาในทางที่ไม่เป็นประโยชน์เลย การปรึกษาหารือทุกอย่าง การพิจารณาเรื่องราวต่างๆ การพูดคุยกันหรือการประชุมทุกครั้ง ก็จะต้องรวบรวมเข้าเป็นจุดเดียวกันให้อยู่ในลักษณะที่ว่า จงช่วยกันสอนศาสนา จงช่วยกันเอาข่าวไปเผยแพร่ จงช่วยกันปลุกดวงจิตวิญญาณให้ตื่นตัว”

“ขณะนี้เป็นเวลาแห่งการวางรากฐาน เวลาที่เราจะต้องรวบรวมเอาอิฐ หิน ไม้ เหล็กและวัสดุก่อสร้างอื่นๆ เอาไว้ เวลานี้มิใช่เวลาแห่งการตกแต่งเพื่อความสวยงาม พวกเราต้องต่อสู้ทั้งกลางวันและกลางคืน ต้องคิด และทำงาน เราจะพูดอย่างไรดีเพื่อให้เกิดความสำเร็จ? เราจะทำอย่างไรดีเพื่อจะได้ผลที่ต้องการ? แล้วเราจะเขียนอย่างไรเพื่อให้เกิดผลตามนั้น?”

“ไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะให้ประโยชน์สำหรับยุคปัจจุบันนี้ ผลประโยชน์ต่างๆ ทางศาสนาที่รุ่งเรืองจะไม่ก้าวหน้าต่อไปได้เลยถ้าหากว่าขาดความสนใจอย่างจดจ่อ ในขณะที่พวกเราทุกคนกำลังรับเอาภาระเรื่องนี้อยู่ พวกเราก็ไม่สามารถที่จะไปรับเอาภาระอย่างอื่นอีกได้”

(จากหนังสือพระคัมภีร์บาไฮ หน้า 502)

“เป็นความจริงที่ว่า พระอับดุลบฮา ได้รับรศหอมกรุ่นแห่งความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้า จากสถานที่ชุมนุมทุกแห่งที่มีผู้กล่าวถึงพระวณะของพระองค์ ได้มีข้อพิสูจน์และการโต้แย้งกันด้วยเหตุผล ซึ่งได้เปล่งรัศมีแผ่กระจายไปทั่วโลก และที่ซึ่งเขาทั้งหลายได้บรรยายถึงความสำคัญของพระอับดุลบฮาครั้งเมื่อตกในเงื้อมมือของคนชั่วร้าย ที่ได้ฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า”

“นี่แน่ะ ผู้รับใช้แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงอย่ากล่าวคำใดที่เกี่ยวข้องกับการเมือง จงกล่าวคำพูดที่เกี่ยวข้องกับชีวิตแห่งวิญญาณเถิด เพราะเรื่องนี้เท่านั้นจะนำไปสู่ความปรีดาของมนุษย์ในโลกของพระผู้เป็นเจ้า เจ้าจงอย่ากล่าวขวัญถึงองค์ราชาแห่งแคว้นแคว้นใดในโลก เว้นเสียแต่การกล่าวสรรเสริญท่านเหล่านั้น ในทางที่ดงามเท่านั้น และอย่ากล่าวขวัญถึงรัฐบาลใดในโลกนี้ เจ้าควรจะจำกัดตนเองให้พูดถึงแต่เรื่องการเผยแผ่ข่าวอันนำขึ้นชมจากอาณาจักร

พระผู้เป็นเจ้า จะแสดงให้เห็นประจักษ์ถึงอิทธิพลแห่งพระวณะของพระผู้เป็นเจ้า และความศักดิ์สิทธิ์แห่งพระศาสนาของพระองค์ เจ้าจงเล่าเรื่องความยินดีปรีดาอันหาที่สุดมิได้ และความเบิกบานแห่งจิตวิญญาณ และคุณสมบัติอันเสมือนพระผู้เป็นเจ้า และเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นมาของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมที่ได้โคจรขึ้นมาเหนือขอบฟ้าแห่งโลก เจ้าจงเล่าเรื่องการพัดเอาวิญญาณของชีวิตเข้าไปในร่างกายแห่งโลกเถิด

(จากธรรมเนียมของพระอับดุลบฮาถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“จงสงบจิตใจ เพื่อที่ว่าการที่เจ้าได้หายใจเอาพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เข้าไปนั้น จะทำให้เจ้าพูดได้คล่องขึ้น เพราะฉะนั้นเจ้าจงพูด พูดออกไปในที่ชุมนุมด้วยความกล้าหาญยิ่ง เมื่อเจ้าจะกล่าวถึงอะไรก็ตาม จงนึกถึงองค์พระศาสดาบาฮาอูลลาห์เป็นครั้งแรก ขอให้มีการประกอบพิธีระลึกถึงพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์แล้วเผยปากพูดทุกสิ่งที่คุณคิดเอาไว้ในใจ การกระทำเช่นนี้ขอให้ทำด้วยความกล้า ด้วยความผ่องแผ้ว และด้วยความมีจิตศรัทธา ข้าหวังว่านับแต่นี้ต่อไป การจัดงานชุมนุมของเจ้าจะเจริญก้าวหน้าต่อไปและหวังว่าทุกคนที่กำลังแสวงหาความจริงก็จะยอมรับฟังในสิ่งที่ได้ถกเถียงอย่างมีเหตุมีผล หรือในสิ่งที่ได้พิสูจน์สรุปผลออกมาแล้ว ขอให้แน่ใจว่าข้าจะอยู่เคียงข้างกับเจ้า ด้วยหัวใจและดวงวิญญาณในที่ประชุมทุกครั้ง

“ขอเจ้าจงจัดงานฉลอง 19 วัน ใน้อย่างสมเกียรติที่สุด”

(จากธรรมเนียมของพระอับดุลบฮาถึงบาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“ท่านได้เขียนถามเกี่ยวกับเรื่องการจัดงานชุมนุม การจัดสถานที่ชุมนุมของบาสาศาสนิกชนผู้ที่มีความศรัทธาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างเช่น การจัดให้มีการชุมนุม การเรียกชุมนุมซึ่งจะมีส่วนช่วยส่งเสริมสนับสนุนในถ้อยวาทะ หรือในหมู่ผู้ฟังทุกคนไม่ว่าจะเป็นบาสาศาสนิกชนหรือไม่ก็ตาม แต่ถ้าหากว่าเพื่อนบาสาศาสนิกชนมีความตั้งใจจะเข้าร่วมในงานชุมนุมนี้แล้ว เพื่อนบาสาศาสนิกชนก็จะต้องทำใจให้ว่างเปล่าจากการคิดถึงสิ่งอื่น ขอให้ระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าอยู่ตลอดเวลา ด้วยความจงรักภักดี และอ่อนน้อมอย่างที่สุด แล้วอย่างก้าวเข้าไปในสถานที่ที่มีการจัดงานชุมนุม ไม่มีการเสนอหัวข้ออื่นใดในที่ประชุมนอกเสียจากการพูดถึงพระสัจธรรม และจะไม่มีการนำปัญหาส่วนตัวจากโลกภายนอกเข้าสู่สภาให้เพื่อนบาสาศาสนิกชนเกิดความสับสนวุ่นวาย เพื่อนบาสาศาสนิกชนจะต้องทำสมาธิ สวดมนต์วิงวอนให้แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า รวมทั้งให้มีการอ่านหลักธรรมต่างๆ ให้มีการเสนอข้อแนะนำต่างๆ ตลอดจนการแนะนำชักชวนด้วย

(จาก สตาร์ ออฟ เดอะ เวสต์ เล่มที่ 2 เลขที่ 6 หน้าที่ 5)

“เจ้าได้เขียนในเรื่องการชุมนุมของบาสาศาสนิกชน และเรื่องวิธีการที่จะทำให้เพื่อนบาสาศาสนิกชนเต็มไปด้วยความสุข และความสงบสุข แน่แน่นอนจะต้องเป็นเช่นนั้น เพราะว่าที่ใดก็ตามที่เป็นที่รวมของบุคคลที่มีธรรมอยู่ในจิตใจ ก็จะเป็นที่ที่พระบารมีแห่งความดีงามขององค์พระศาสดาบาฮาอุลลาห์ได้ไปสถิตอยู่ที่นั่นดังนั้นจึงเชื่อแน่เหลือเกินว่า การชุมนุมกันเช่นนี้ ย่อมจะทำให้เกิดความสงบสุข และทำให้เกิดความสุขไม่สิ้นสุด”

“ขุคนี้อาจมีความจำเป็นที่ว่า มนุษย์ทุกคนจะต้องไม่พูดถึงสิ่งอื่นใด และจะต้องไม่ฝักใฝ่ในเรื่องใด ขอให้มีการพูดคุย ขอให้การพูดคุยของเขานั้นสรุปอยู่แต่ในเรื่องดังนี้ “ขอเจ้าจงหมั่นอยู่แต่การสวดมนต์ และจงกล่าวสรรเสริญแต่ในสิ่งที่ได้กำหนดไว้แล้ว นั่นคือสิ่งที่ได้ทำมาตลอดในชีวิตของข้า เป็นข้ารับใช้แด่องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นหมายความว่า ขอให้บาสาศาสนิกชน จงรวบรวมเอาความคิดต่างๆ คำพูดทั้งหลาย ธรรมคำสอนของพระศาสดาเข้าด้วยกัน แล้วจงเผยแพร่ศาสนา จงบอกกล่าวผู้อื่นทุกคนถึงลักษณะนิสัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยการแสดงออกของตนเองอย่างเช่นการมีความรักในมนุษยชาติ การกระทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความบริสุทธิ์ใจ การดำเนินชีวิตส่วนตัวและในสังคมได้อย่างไม่มีผิดพร้อย เป็นการดำเนินชีวิตแบบซื่อตรง ไม่ผูกพันกับสิ่งใดมีความศรัทธาอย่างแรงกล้า และมีความตื่นตัวอยู่เสมอ จะต้องละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเหลือไว้แต่ความจดจำองค์พระผู้เป็นเจ้าคือจะต้องไม่กล่าวสรรเสริญสิ่งอื่นใดนอกจากการกล่าวสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า ในปัจจุบันนี้ ทำนองเพลงอันไพเราะจากสวรรค์ได้บรรเลงแล้ว ชาวโลกก็จะกระโดดโลดเต้น แล้วพูดว่าขอความสรรเสริญจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงประเสริฐพระผู้ทรงเกียรติ ขอพวกเจ้าจงรู้ไว้ด้วยว่า ไม่มีบทเพลงใดที่จะปลุกชาวโลกได้นอกจากบทเพลงของพระผู้เป็นเจ้านี้ ซึ่งเป็นเสียงของนกในดิงเกลที่ได้เรียกร้องเอาสัจธรรมจากสวรรค์แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งจะไม่มีการทำนองเพลงอื่นใดอีกที่จะจับใจคนได้ขนาดนี้อีกแล้ว “แล้วที่ไหนที่นักร้องผู้นี้ ผู้ซึ่งได้เรียกขานถึงพระนามอันเป็นที่รักยิ่ง จะเสด็จมา?”

(จากธรรมเนียมพันธของพระอับดุลบาฮาถึงบาสาศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“ณ ที่มีการจัดชุมนุมเหล่านี้ ไม่ควรจะมีการพูดคุยเรื่องอื่นใดที่ไม่เกี่ยวข้อง ควรที่คนเหล่านี้จะวางตนอยู่ในขอบเขตของการอ่าน การสวดพระวาทะศักดิ์สิทธิ์ และปรึกษากันในเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนา อย่างเช่นมีการอธิบายสรุปหาข้อเท็จจริง หรือการพิสูจน์ต่างๆ และการอธิบายเกี่ยวกับบทธรรมเนียมพันธของพระผู้อันเป็นที่รักของ

มนุษยชาติ บุคคลผู้ซึ่งได้เข้าไปร่วมในการชุมนุมนั้น จะต้องปฏิบัติดังนี้ อันดับแรกเขาจะต้องแต่งกายของเขาด้วย ทัศนคติที่สะอาด แล้วให้หันหน้าของเขาไปยังอาณาจักรอับฮาหลังจากนั้นให้เดินเข้าไปในชุมนุมด้วยความ สุภาพอ่อนน้อมในช่วงระหว่างที่มีการอ่านธรรมอยู่นั้น พวกเขาทุกคนจะต้องอยู่ในความสงบ หากใครต้องการพูด เขาก็ควรพูดในลักษณะถ่อมตนเรียบร้อย คำพูดนั้นจะต้องเป็นจริง และมีความไพเราะ แล้วเจ้าก็จะได้รับการ สรรเสริญชมเชย”

(จากธรรมเนียมพันธของพระอัครทูตบาฮาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“หากเป็นไปได้ที่ว่า ที่ใดก็ตามที่มีบาไฮศาสนิกชน ผู้ซึ่งมีความตื่นตัวประมาณ 2-3 คน ก็จะเป็นโอกาสที่จะ สามารถจัดงานชุมนุมนี้ขึ้นได้ และในที่ชุมนุมนี้ก็จะเป็นการแสดงถึงข้อพิสูจน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนเป็นที่เคย ชิน ซึ่งการกระทำอย่างนี้จะต้องทำอย่างยิ่ง เพื่อที่จะทำให้มนุษย์รู้จักคิดยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม มีข้อกำหนดอยู่ว่า การพูดคุยสนทนานั้นจะต้องมีขอบเขตอยู่ในเรื่องเดียวกัน”

(จากธรรมเนียมพันธของพระอัครทูตบาฮาไฮศาสนิกชนผู้หนึ่ง)

“ในบรรดาหลายๆ สิ่ง ก็มีเรื่องการจัดงานชุมนุมเพื่อการเผยแพร่คำสอน เพื่อที่ว่าจะทำให้ดวงวิญญาณเจริญ ขึ้น และสำหรับผู้ที่เป็บบาไฮศาสนิกชนมานานแล้วก็อาจจะรวบรวมเอาบุคคลที่เพิ่งจะเป็นบาไฮเข้ารับการอบรมใน โรงเรียน และทำการสอนเขาให้รู้ถึงข้อพิสูจน์ของคำทำนาย และข้อโต้แย้งต่างๆ ที่หากำตอบไม่ได้ จะได้มีการ อธิบายชี้แจงเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของศาสนาอย่างแจ่มแจ้ง นอกจากนั้นยังให้มีการแปลความหมายคำทำนาย หรือข้อพิสูจน์ต่างๆ ซึ่งได้มีการจดบันทึกเอาไว้ เท่าที่มีอยู่ในหนังสือพระคัมภีร์ที่มีอยู่ในจดหมายเกี่ยวกับการ ปραกฏขององค์พระศาสดาที่ได้สัญญากับชาวโลกไว้ เพื่อที่ว่าบาไฮศาสนิกชนใหม่ๆ จะได้รับทราบเรื่องราวต่างๆ เหล่านี้ได้อย่างสมบูรณ์”

(จากพระคัมภีร์บาไฮ หน้า 543)

“งานชุมนุมนี้เป็นงานที่ดี มีค่าควรแก่การขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า เป็นงานชุมนุมชนิดที่หาที่เปรียบมิได้ การ ชุมนุมทุกครั้งจะต้องมีการนำเอาข้อควรปฏิบัติเอาใจใส่มาอ้างทุกครั้ง ไม่มีการชักจูงทางการเมือง ไม่มีการหา ผลประโยชน์ทางการค้า หรือไม่เป็นการเผยแพร่ความรู้ และไม่เป็นการบริหารระเบียบหรือระบบหนึ่งระบบใด แต่ ว่าการชุมนุมของพวกเรามีขึ้นเพื่อดำรงอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อจุดประสงค์ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ หาที่เปรียบมิได้ หัวใจของทุกคนได้หันไปสู่พระผู้เป็นเจ้า จิตวิญญาณก็อ้อมเอิบไปด้วยข่าวที่นำยินดีขององค์พระผู้ เป็นเจ้า ความสนใจของทุกคนได้มุ่งไปสู่องค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วจะมีงานชุมนุมใดเล่าที่จะดีไปกว่างานชุมนุมนี้”

“การชุมนุมดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นพื้นฐานที่มีความสำคัญมากซึ่งพวกเราจะต้องช่วยกันปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายอันนี้ เพื่อว่าการชุมนุมนี้เป็นการประชุมความสนใจอันจะนำไปสู่อาณาจักรองค์พระผู้เป็น เจ้า เพราะฉะนั้นบาไฮศาสนิกชนแต่ละคนจะต้องเป็นผู้ที่มีความรัก ความเป็นมิตร มีความอ่อนน้อม และอ่อนโยน อย่างที่สุด เป็นผู้ที่มีถ้อยคำมุ่งมั่นอยู่แต่อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นก็จะให้งานชุมนุมของพวกเราเป็นตัวอย่าง ของการชุมนุมในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า”

(จาก สตาร์ ออฟ เดอะ เวสต์ เล่มที่ 4 เลขที่ 13 หน้า 1)

“เจ้าได้เขียนถามถึงเรื่องการชุมนุมทางจิตวิญญาณ ซึ่งพื้นฐานต่างๆ ของการชุมนุมทางจิตวิญญาณจะต้องเป็นคำสอน และเป็นการกล่าวถึงจุดมุ่งหมายของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ในการชุมนุมนี้บาไฮศาสนิกชนและรวมถึงผู้รับใช้ขององค์พระเจ้าจะต้องประกาศข้อพิสูจน์ความจริงข้อโต้แย้งต่างๆ และให้มีการอธิบายถึงเครื่องหมายแห่งการปรากฏขององค์พระศาสดาบาฮาอุลลาห์ข้าขอพลีชีพข้าแต่ผู้ที่ซำรักทั้งหลาย ในระหว่างที่พวกเขาได้อ่านคำบัญญัติและศีลธรรมศาสนา และในช่วงสุดท้ายของงานชุมนุม ถ้าพวกเขาต้องการที่จะร้องเพลงด้วยความสุภาพอ่อนน้อมอย่างที่สุดแล้ว ก็เป็นสิ่งที่ทำได้ แต่ว่าหลักธรรมขั้นพื้นฐานของการจัดชุมนุมทางจิตวิญญาณนั้นก็เพื่อประโยชน์ในการเผยแพร่คำสอน และการกล่าวถึงสัจธรรม เพื่อที่ว่าดวงวิญญาณทั้งหลายของผู้ที่มาชุมนุมจะได้รับทราบประจักษ์ในพยาน และข้อพิสูจน์ต่างๆ”

(จาก สตาร์ ออฟ เดอะ เวสต์ เล่มที่ 2 เลขที่ 6 หน้า 5)

“บาไฮศาสนิกชนจะต้องชุมนุม และสังสรรค์กับทุกคนด้วยความรัก ด้วยความร่าเริง และด้วยความไพเราะ บาไฮศาสนิกชนจะต้องประพฤติตัวในที่ชุมนุมอย่างสมภาคภูมิ และเต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ มีการท่องบทสวด อ่านบทความที่เป็นคำสอนอ่านข้อบัญญัติของพระอับดุลบาสา จงให้กำลังใจ บอกแนะผู้อื่นด้วยความรักที่มีต่อมนุษยชาติ อ่อนวอนองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีและหอมหวาน จงอ่านบทกัมภีร์แห่งการสรรเสริญและกล่าวสดุดีพระเจ้าทรงดำรงอยู่โดยพระองค์เอง และจะต้องมีการกล่าวไวพறைด้วย”

(จาก สตาร์ ออฟ เดอะ เวสต์ เล่มที่ 2 เลขที่ 6 หน้า 6)

3. จากข้อบันทึกและจดหมายของท่านโซกิ เอฟเฟนดิ

“พวกเขาจะต้องจัดให้มีการชุมนุมกันระหว่างบาไฮศาสนิกชนเป็นประจำ จัดงานฉลองและจัดงานครบรอบวาระต่างๆ รวมทั้งงานชุมนุมกรณีพิเศษต่างๆ ซึ่งได้วางไว้เป็นแนวทางเพื่อรับใช้ส่งเสริมผลประโยชน์ทางสังคมทางสติปัญญาและทางจิตใจของเพื่อนมนุษย์”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชนของประเทศสหรัฐอเมริกา
อังกฤษ เยอรมัน ฝรั่งเศส สวิตเซอร์แลนด์ อิตาลี ญี่ปุ่น และออสเตรเลีย
ลงวันที่ 12 มีนาคม 2466 การบริหาร กิจการของบาไฮ หน้า 38)

“สำหรับคำถามที่ถามมา ท่านโซกิ เอฟเฟนดิ รู้สึกว่าได้เคยกล่าวมาแล้วก่อนหน้านี้ว่าในการชุมนุมของบาไฮศาสนิกชนควรที่จะให้บาไฮศาสนิกชนบางคนได้กล่าวปราศรัย แต่การกล่าวปราศรัยนั้นจะต้องเน้นในคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ หรือของพระศาสดาอันเป็นที่รักของเรา มิใช่ว่าในการชุมนุมทุกครั้งจะจำกัดแต่การอ่านบทธรรมหรือพระวณะของพระบาฮาอุลลาห์ หรือของพระศาสดาเท่านั้น แต่อาจจะให้มีการบรรยายและพูดคุยกันโดยตรงหรือโดยทางอ้อมถึงเรื่องศาสนาก็ได้”

(จากจดหมายที่ท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2469)

“คำถามของท่านที่ว่า สมควรหรือไม่ที่จะจัดงานชุมนุมบาไฮศาสนิกชนในเวลาเดียวกันกับการชุมนุมในโบสถ์คริสต์ ท่านศาสนิกบาลใคร่ขอชี้แจงแนะนำบาไฮศาสนิกชนว่า ขอให้หลีกเลี่ยงการกระทำดังกล่าวนั้นเสีย เพราะมิฉะนั้นแล้วผู้ที่เป็นคนของโบสถ์คริสต์จำนวนมากจะรู้สึกไม่พอใจ และการกระทำดังกล่าวอาจจะนำไปสู่ความเข้าใจผิดโดยไม่จำเป็นและถ้าลุกลามออกไปแล้วอาจจะเกิดผลเสียแก่ศาสนา และอาจจะเกิดผลกระทบกระเทือนต่อ

ชื่อเสียงเกียรติคุณของศาสนาเราในสายตาของคนทั่วไป ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดก็ตาม ถ้าไม่จำเป็นแล้วบาไฮศาสนิกชนไม่ควรจะก่อให้เกิดความรู้สึกที่เป็นปฏิกิริยาแก่ศาสนา”

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 5 กันยายน 2479
ลงในข่าวสารบาไฮ เลขที่ 111 ฉบับ เดือน ตุลาคม 2480 หน้า 1)

“ในบางแห่ง มีบาไฮศาสนิกชนจัดงานชุมนุมขึ้นเพื่อการสวดมนต์ให้แก่บุคคลที่ต้องการชุมนุมและสวดมนต์ดังที่พวกเราได้มีบทสวดอธิษฐานที่วิเศษสุด และการทำสมาธิไว้แล้วในบทธรรมของพวกเรา การนำเอาสิ่งดังกล่าวมาอ่านร่วมกันกับเพื่อนบาไฮศาสนิกชน ผู้ที่มีความสนใจจะต้องการให้มีการจัดการชุมนุมขนาดเล็กเช่นนี้ ซึ่งจะเป็นบันไดก้าวไปอีกขั้นหนึ่งในการชักจูงให้เกิดความซาบซึ้งในรสพระธรรม คิดว่าท่านสามารถที่จะกระทำกิจกรรมดังกล่าวนี้ในแหล่งที่ท่านอาศัยอยู่”

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2499)

“พวกเราไม่ควรพยายามที่จะแนะนำให้มีรูปแบบวิธีการสอนศาสนาของพวกเราอย่างตายตัวแน่นอน อย่างไรก็ตาม ถ้าการทำสมาธิกันเป็นกลุ่มเช่นนี้สามารถที่จะก่อให้เกิดความสามัคคีและเกิดความเข้าใจในคำสอนได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นแล้ว ก็ไม่มีเหตุผลใดที่ว่าเพราะเหตุใดจึงไม่นำวิธีการดังกล่าวมาใช้ในชั้นเริ่มต้นของชั้นเรียนสอนศาสนา ถ้าหากว่าเป็นคนที่มีความต้องการ ชอบและเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ วิธีการนี้ไม่ต้องทำอะไรที่เกี่ยวกับกรรมทางศาสนา แต่ก็จัดได้ว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่พิสูจน์แล้วว่านำมาช่วยได้ในบางครั้ง

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 30 กรกฎาคม 2499)

“นับตั้งแต่ท่านได้ค้นพบในหลักธรรมคำสอนของศาสนาบาไฮ ว่าสามารถสนองความหวังอันสูงสุดของท่านได้ และทำให้สุดยอดปรารถนาแห่งหัวใจของท่านเป็นจริงขึ้นมาได้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป จงถือว่าเป็นหน้าที่อันสำคัญยิ่งของท่านที่จะไม่ละความพยายามในการศึกษาหลักคำสอนเหล่านี้ และทำการเผยแพร่หลักคำสอนต่อไป”

“จากจดหมายข้อนี้ ท่านศาสนิกบาลใคร่ขอชี้แนะว่า นอกจากท่านจะทำการศึกษาหลักคำสอนของศาสนาบาไฮแล้ว ท่านยังจะต้องมีการสมาคมติดต่ออย่างใกล้ชิดกับเพื่อนบาไฮศาสนิกชนของท่านด้วย และให้เข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ในกลุ่มระดับท้องถิ่นของท่าน เพื่อว่าท่านจะได้รับทั้งความรู้ภาคทฤษฎีทางศาสนาและยังจะได้เป็นสมาชิกชุมนุมบาไฮอีกท่านหนึ่งที่มีความรัก มีความตื่นตัว และมีประสิทธิภาพอีกด้วย”

(จากจดหมายที่ท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ เขียนถึงบาไฮศาสนิกชน ลงวันที่ 25 พฤศจิกายน 2481)